

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ
ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

“ Ημείς γάρ οὐ μύτι τοῖς ἔλκεσιν ἀφίχνομεθα· Μίλισσαι δὲ, τοῦ
„ τῶν μευσῶν λιμῶνος τὸ κάλλιστον ἀπανθίζουσαι. ” (Εὐστράθιος.)

ΜΑΡΤΙΟΣ. 1846.

ΑΡΙΘ. 15.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ.
Ἐκ τῆς τυπογραφίας Γεωργίου Πολυμέρη.

1846.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΜΑΡΤΙΟΣ. 1846.

ΑΡΙΘ. 15.

ΗΘΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν Σελ. 19.)

Μετὰ τὴν γενεάν τῶν γερόντων, ἔρχεται ἐκείνη ἐπὶ τῆς ὁποίας δύναται τις εὐκόλως νὰ βασίσῃ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἔθνους· ἐννοῶ τὴν ἡρωϊκωτάτην γενεάν τῶν ἀνδρῶν μας!

Στρέφω τὰ βλέμματά μου εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, διὰ νὰ ἴδω μίαν παρομοίαν τάξιν ἀνθρώπων καὶ ὅμως, εἰς κανένα ἔθνος δὲν ἐμπορῶ νὰ εὔρω ἄτομα τὰ ὁποία νὰ ἔπαθον τόσας μεταβολάς, τόσας σκληροτήτας καὶ τόσας κακοπαθείας, ὅσας πραγματικῶς ὑπέφερον οἱ γενναῖοι καὶ σταθερῶς ἀγωνισθέντες ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἡμῶν οὗτοι ἄνδρες.

Μόλις ἐξῆλθον ἀπὸ τοῦ κόλπου τῶν γονέων των, ἐπήδησαν παρευθὺς ἐκόντες καὶ ἄκοντες εἰς τὸ στάδιον τοῦ πολέμου. Χωρὶς νὰ γυμνασθῶσι τὴν στρατιωτικὴν, τοῦ πολέμου. Χωρὶς νὰ γυμνασθῶσι τὴν στρατιωτικὴν, ἐμάχησαν ὡς ἔξοχοι στρατιῶται καὶ χωρὶς νὰ διδαχθῶσι τὴν πολιτικὴν τέχνην, διεύθυνον θαυμασίως τὸ πολιτικὸν δράμα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς Ἐπαναστάσεως, καὶ διὰ τὸ ὅποιον, διὰ τὴν ἀνωμαλίαν τῶν περιστάσεων καὶ διὰ τὰ παρουσιαζόμενα τότε ἀλλεπαλλήλως αἰφνήδια καὶ τρομερὰ προσκόμματα, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἓν ἀπροσδόκητον θαῦμα!

Περιφερόμενοι εἰς τὰ ὄρη αἰτικοί, γυμνοί, καὶ ῥυπαροί, ἐτρέφοντο πολλάκις ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἀνηφομένους ἀγρίου καρπού, ὅπου ὀκτῶ κατὰ συνέχειαν ἐτη ἠγωνίζοντο μὲ τὸ πῦρ, μὲ τὸν σίδηρον καὶ μὲ τὴν

πυρίτιδα. Ποτὲ μὲν ἐκαταδιώκοντο ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἄλλοτε ἐκαταδιώκον αὐτόν: ποτὲ ἐπληροῦντο ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἐλπίδας, διὰ τοὺς θριάμβους των· καὶ ἄλλοτε ἐβυθίζοντο εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπηλπισίαν, ἐκ τῆς ἥττης: ποτὲ ἐκόμπαιζον εἰς τὴν ἐμπνεομένην ὑπὸ τοῦ αἰσθηματος στιγμιαίαν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς ἐκείνης· καὶ ἄλλοτε, συλλογιζόμενοι περὶ τοῦ μέλλοντος, ἐθρηνοῦσαν τὴν ταλαιπωρίαν των: καθυμέραν δὲ ἐπαλλεν ἡ καρδία των ὑπὸ τὸ σύριγμα τῶν διαπερώντων ἀπείρων σφαιριδίων, καὶ ἐπὶ τὴν φρικωδεστάτην θέαν τῶν ἀνθρωπίνων πτωμάτων! ὦ μακαρία Ἐποχὴ! ὁποῖαν ἡδονὴν ἐμπνέει ἡ γλυκυτάτη ἀνάμνησίς σου πρὸς τοὺς Ἄνδρας, οἵτινες σὲ ἐλάτρουν εἰς τὰ χρονία τοῦ Κόσμου!

Ὡμίλησα χιλιάκις μετὰ τῶν ἀνθρώπων τούτων, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἢ περὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διήγησίς των παρέχει τι ἐξαιρετικὸν καὶ μεγελοπρεπές! διεγείρει εἰς τὰς καρδίας τῶν μέγα αἰσθημα, τὸ ὁποῖον τοὺς κάμνει νὰ λαλῶσι περὶ τῆς παρουσίας καταστάσεως ὡς ἀηδόνες, αἵτινες, ἐν τῷ μέσῳ τῶν κοιλάδων ἐξηγουοῦσι μὲ τὸ γλυκύτατον κελᾶδημά των τὴν ὠραιότητα τῆς φύσεως!

« Τί; (λέγουν,) πρέπει νὰ χάσωμεν τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας μας; Κακῶς τὸ στοχαζονται οἱ συλλογιζόμενοι οὕτω. — Πρέπει νὰ μηδενίσωμεν τὴν Νέαν ἱστορίαν τῆς Πατρίδος ἡμῶν; Εἰς μάτην κοπιῶσι! — Ἐκτίσωμεν τὰς μικρὰς καλύβας μας, καὶ τὰς καλύβας αὐτῶν τῶν θεωροῦμεν ἀνωτέρας καὶ ἀπ' αὐτὰ τῶν μεγιστάνων τὰ παλάτια, διότι ἐκτίθησαν μὲ πληθὺν αἱμάτων. » Πλοῦτον δὲν ἔχομεν ἀλλ' ὄντες ἱκανοὶ νὰ ποριζώμεθα τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ζῶμεν πολὺ εὐτυχέστερα τῶν πλου-

« σιοτέρων ἀνθρώπων, διότι ἔχομεν τὴν πολιτικὴν ἀνεξαρτησίαν μας, ἥτις, ὡς προῦν τῶν ἰδίων ἡμῶν ἀγώνων, μᾶς εἶναι ἀνωτέρα παντὸς πλοῦτου. Ἡ ἀπλουσιότης ἰδέα **ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΟΥ**, ἀξίζει εἰς ἡμᾶς περισσό-
 « τερην, παρ' ὅλας τὰς βασιλείας τοῦ Κόσμου: παρ' ὅλους τοὺς πομπώδεις τίτλους: παρ' ὅλας τὰς ψευδεῖς καὶ γελοίας εὐγενείας, ὅσας ἡ ἀνθρώπινος διαφθορὰ ἐμπα-
 « νεύθη ἐν τῷ σκοτεινῷ τοῦ Μεσχιώτου νὰ ἐφεύρη πρὸς αἴσχος τῆς ἀνθρωπότητος! Ποῖος ἄλλος Λαὸς αἰσθάνεται τὴν βαρύτητα, καὶ ἐννοεῖ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τὴν μυστηριώδη σημασίαν **ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΟΥ**; Οὐδεὶς! Ἀλλ' ὅμως ὁ Λαὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἐννοεῖ, καὶ τὴν αἰσθάνεται, καὶ τὴν χαίρει, ὡς τὸ ἀπέδειξε κολλάκις ἐπὶ τῶν δεινῶν περιστάσεων τῆς Πατρίδος. Ἐπρῶτον ἀσπὴ πρὸ μικροῦ τοιαύτη περίστασις, καὶ ἀμέσως ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἠνώθη ὑπὸ τὴν γενικὴν ταύτην λέξιν: « τὰ δὲ στρατιωτικὰ μακρὰ σώματα, συσσωματούμενα ἀντήχησαν μὲ τὸν ἐθνικιστικώτερον τρόπον ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πρωτεύουσας, φωνάζοντες ἐντόνως: « **Ὁ στρατιώτης εἶναι πολίτης πρὶν ἢ γίνῃ στρατιώτης.** » Ἴδου τὰ εὐάρεστα ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων μας. »

Ἐπιπλέον λοιπὸν ἀπὸ τῶν οὐκ ἐπιβλητῶν ἀγώνων, ἀγρίων καὶ ἀχαλίνωτον ζῶν, ἐκατέβησαν εἰς τὸ κοινωνικὸν στάδιον. Ὅθεν, ἀναθέσαντες τὰ ὅπλα, ἤρχισαν νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς μελλούσης αὐτῶν καταστάσεως.

Μέγα μέρος ἐκ τῶν ἀτόμων τούτων ἀφιερώθησαν εἰς διαφόρους κλάδους τῆς Βιομηχανίας καὶ οὕτως ἐστάθησαν ἀναμφισβήτως μεταξὺ αὐτῶν οἱ φρονιμώτεροι: διότι δεικνύουν, ὅτι ἐννοοῦσι καλῶς, τί ἐστὶν ἀνεξαρτησία. Ἡ πολιτικὴ ἀνεξαρτησία δὲν ὠφελεῖ ποσῶς τὸν ἄνθρωπον, ὅταν δὲν ὑπάρχει καὶ ἡ ἀτομικὴ ἀνεξαρτησία: ἡ δὲ ἀτομικὴ, δὲν δύναται νὰ ἐπαρξῇ εἰμὴ διὰ μόνης τῆς φιλεργίας. Ἄρα, ὅταν ἀφιερῶνται εἰς τὴν Βιομηχανίαν, αὐτοὶ μόνοι ἔμπορῶν νὰ χαίρωνται: τὰ θέλητρα τῆς ἀνεξαρτησίας.

Ἐν ἄλλῳ μέρει οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀφιερῶνται εἰς τὰ πολιτικὰ, ἢ μᾶλλον, εἰς τὴν *Ἑλληνίαν*. Δηλαδή, οἱ ἄνθρωποι οὗτοι συνέλαβον σταθερῶς εἰς τὸν νοῦν των τὴν σφαιρὰν ἰδέαν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος τοῦ ζῆν, εἰμὴ τὸ ὑπηρετεῖν τὴν Κυβέρνησιν, ὅπου εἰς ἀνάγκης ὁ μικρὸν ζωηρότητα ἔχων ἄνθρωπος παραφέρεται εἰς μύρια ἀταξίαι, γινώσκων πρὸς ἄλλους κλάδους, ψεύστης,

ὄτακουστὴς καὶ προδότης, καὶ ἐξευτελιζόμενος καθ' ὅλους τοὺς τρόπους.

Τὸ κακὸν εἶναι, ὅτι ὑπὸ τὸ τοιοῦτον φρόνιμα εὐρέθησαν πολλοὶ δεκάκις ἔτιος περισσώτεροι, παρ' ὅσοι ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν τακτικὴν καὶ ἀναγκαίαν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους. Καὶ ἰδοὺ σήμερον παρυσιάζεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας μας εἷς μέγας σωρὸς ἀνθρώπων, αἰετὸς δυστυχῶ; ταλαντεύονται εἰς τὴν Ὀκνηρίαν καὶ εἰς τὴν Ἐνδειαν!

Μία φρόνιμος καὶ αὐττηρὰ Κυβέρνησις ἠδύνατο εὐκόλως νὰ οἰκονομήσῃ τὸ τοιοῦτον δυσανάλογον περίσπυμα, κάμνοντα ἕκαστον τούτων νὰ εἰδαμυνῇ κατὰ τὴν ἀξίαν τῶν δυνάμεών του.

Ἡ δύναμις νὰ ἀποδείξῃ ἐνπράγσει, ὅτι ἡ τοιαύτη οἰκονομικὴ ἀνήκει ἰδίως εἰς τὰς Κυβερνήσεις: καὶ ὅτι μία ἐκ τῶν αἰτιῶν, ἧς ἠϋΐησε τὸν σωρὸν τούτων τῶν ἀργῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν κοινωνίαν μας, εἶναι ἡ ἐλλείψις καλῆς Κυβερνήσεως, τὴν ὁποίαν ἀνέλαθεν ὁ Τίσιος στερεῖται. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐν πολιτικῶν ζήτημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει εἰς τὴν παρούσαν πραγματείαν μου: καὶ τὸ ὅτι δὲν θέλει πῶποτε ἐπιφέρει οὐδέν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῶν ἀπέριωτος καὶ ἀκιδέως κυβερνώτων σήμερον τὸ ἔθνος.

Εἶναι μὲν πασίδηλον, ὅτι οἱ διέποντες τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀπεδείχθη καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις, δὲν γνωρίζουσιν ἄλλο εἰμὴ πῶς νὰ μηχανεύωνται εἰς τὸ σκοπὸς τῆς δολιότητος τὴν παγίδα κατὰ τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν Σύνταγματος: ὅτε, ὠφελούμενοι ἀπὸ τὴν περίστασιν τοῦ ἀπολιτισμοῦ, νὰ διακρίπωσι πάντοτε ἐν τῇ ἔξουσίᾳ, μὴ ὄντες ἱκανοὶ νὰ ὑπηρετῶσιν ὑπὸ Συνταγματικῶν Πολίτευμα.

Ἀλλ' ἔχω τὴν τόλμην νὰ εἶπω μὲ καθαράν γλῶσσαν πρὸς τούτους, ὅτι τὸ Σύνταγμα πῶποτε δὲν θέλει καταργηθῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα; διότι τὸ ὑποστηρίζει ἡ ἐποχὴ: τὸ ὑποστηρίζει ἡ γενικὴ πολιτικὴ τῶν Ἐθνῶν: τὸ ὑποστηρίζουσιν αἱ σύμμαχοι Δυνάμεις: τὸ ὑποστηρίζει αὐτὸς ὁ Λαὸς καὶ ὁ Στρατὶς τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὅστις τὸ ἐδημιούργησε: τὸ ὑποστηρίζει ἡ ἐπιβρῆ τῆς Κλίμακτος: καὶ τελευταῖον, τὸ ὑποστηρίζει ὁ Ἑλληνικὸς χαρακτήρ, ὅστις, μορφούμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ ἐν τῇ Διδασκαλίᾳ τῶν ἀθανάτων προγόνων μας, εἶναι φῖσις φιλελεύθερος.

Ἐντοσοῦτω, ἐν μέγα μέρος ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ἀγῶνος

δυστυχεῖ: ἡ Κυβέρνησις δὲν δύναται νὰ προβλέψῃ περὶ τοῦ συμφέροντος αὐτῶν: καὶ αὐτοί, ἐσκοτισμένοι ὄντες ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν, περιμένουν τὴν τύχην των ἀπὸ τῆς μεταβολῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἀγαθίαν!

Ἄλλ' ἐὰν ἤξευρον οὗτοι πόσον δύσκολον εἶναι τὸ νὰ γνωρίζῃ τις τὸ συμφέρον του· καὶ ὅτι πολλάκις παραγνωρίζουσιν αὐτὸ καὶ αἱ πλέον φρίνικαι ἄνθρωποι, ἤθελον ἀναμφιβόλως ἐντυπώσῃν καλὰ εἰς τὸν νοῦν των τὴν ιδέαν, ὅτι τὸ μεγαλύτερον αὐτῶν συμφέρον κρέμαται ἀπὸ τὴν καλὴν Κυβέρνησιν τοῦ τόπου, καὶ ἤθελον παρουσιάξῃσθαι πάντοτε συνεργοὶ εἰς τὴν σύστασιν μιᾶς καλῆς Κυβερνήσεως. — Τώρα λείπεται νὰ λαλήσω καὶ διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς γενεᾶς ταύτης, τὸ ὁποῖον ἀφιερῶθῃ εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΙΕΡΟΔΙΚΑΣΤΗΣ.

Ἀνεμθετόν τι ἀξιόλογον περὶ τῆς φρικώδους Ἰερᾶς Ἐξετάσεως, ἣτις ἤμαζεν ὄχι πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ Πορτογαλίαν, ἱστορεῖται ὑπὸ τινος Πορτογάλλου· ἀποδείχνει δὲ σαφῶς τίνι τρόπῳ τὰ διαβολικὰ βρακιστήρια ἀναγκάζουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὁμολογῶσιν ἑαυτοὺς ἐνόχους ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἐπραξάν.

Κάποιοι εὐγενῆς, εἰς τὴν Δισταβῶνα, ἀκούσας ὅτι ὁ ἠγαπημένος ἰατρός του ἐκατηγορήθη ὡς Ἰουδαίου, καὶ ἐφυλακώθη διὰ τοῦτο ἀπὸ τοὺς ἱεροδικαστάς, ἔγραψεν ἀμέσως πρὸς ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐπιστολὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐζήτησε τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ φίλου του, βεβαιώνων ὅτι αὐτὸς ἦτο Χριστιανὸς ὀρθοδόξος, ὅσον καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος. Ἡ ἐπιστολὴ ὅμως, ἂν καὶ ἀπὸ τοιοῦτον ἐπίσημος. Ἡ ἐπιστολὴ ὅμως, ἂν καὶ ἀπὸ τοιοῦτον ἐπίσημον ὑποκείμενον, δὲν ἐκατόρθωσε τίποτε· ὁ ἰατρός ἐστρεβλώθη καὶ ἐδασανίσθη ὡς δὲ συκοφαντεῖται κοινῶς εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν πόνων του ὁμολόγησεν ὅσα ἤθελον οἱ ἐχθροὶ του. Τοῦτο παρῴρησεν τὸν εὐγενῆ, ὅστις, ὑποκριθεὶς ὅτι ἀσθενεῖ καὶ κινδυνεύει, παρεκάλεσε τὸν ἱεροδικαστὴν νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν δώσῃ τὰς τελευταίας πνευματικὰς συμβουλὰς του.

Εὐθὺς ἀφ' οὗ ἦλθεν ὁ Δομινικανός, τὸν ἐπρόσταξεν ὁ

εὐγενῆς, ἐνώπιον ἀξιοπίστων τινῶν φίλων, νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι Ἰουδαῖος, νὰ γράψῃ τὴν ὁμολογίαν του, καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτήν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνος εἰς τοῦτο δὲν συγκατένευσεν, ἐδιώρισαν ὁ εὐγενῆς τοὺς ὑπηρέτας του νὰ νὰ βάλωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱεροδικαστοῦ πυρακτωμένην περικεφαλαίαν· οἱ δούλοι ἐστῆσαν εὐθὺς παραπέτασματι, καὶ ὁ αὐλῖος Δομινικανός ἶδεν ἔμπροσθέν του μέσα εἰς μίαν κἀμινον περικεφαλαίαν κοκκίνην ἀπὸ τὴν θερμότητα. Ἡ θέα τοῦ νέου τούτου βρακιστηρίου, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο 'Σιδηροῦς στέφανος τοῦ Λουκᾶ', ἐφόβησε τὸν καλόγηρον τόσο, ὥστε ἀμέσως ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε τὴν βδελυρὰν ὁμολογίαν. Τότε εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ εὐγενῆς, «βλέπεις πόσον δεινὸς εἶναι ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον «φέρεσθαι πρὸς τοὺς ἀθλίους ἀνθρώπους! Ὁ δυστυχὴς ἰατρός μου ὁμολόγησε τὸν Ἰουδαϊσμόν ὡς καὶ σὺ ἀλλὰ «μὲ τὴν διαφορὰν ταύτην, ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἠναγκάσθη «ἀπὸ βασάνους, σὺ δὲ μόνον ἀπὸ φόβου.»

Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΓΟΝ.

Ὁ μέγας Καρδινάλιος τῆς Ἰσπανίας, Πέτρος Γονζάλης, (Petro Gonzalez de Mendoza), ἐπροσέκαλεσε ποτὲ εἰς συμπόσιον τὸν Κολόμβον, καὶ ὄχι μόνον παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν τὴν πλέον ἐντιμὸν θέσιν εἰς τὴν τραπέζαν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπέδωκεν ἄλλας τιμὰς, συνήθειαι πρὸς κυριάρχους. Εἰς τὸ γεῦμα τοῦτο λέγουσιν ὅτι συνέβη τὸ περὶ τοῦ αὐγοῦ πολυβύλλητον ἀνεκδοτόν. Κοῦφος τις αὐλικός, μὴν ὑποφέρων τὰς πρὸς τὸν Κολόμβον τιμὰς, καὶ ζηλεύων αὐτὸν ὡς ἄλλοθεν, 'Τί τάχα,' τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως, 'ἐὰν σὺ δὲν ἀνεκάλυπτες τὴν Ἀμερικὴν, νομίζεις ὅτι δὲν ἦσαν ἄλλοι ἄνθρωποι ἀξιοί τοιαύτης ἐπιχειρήσεως;' Εἰς τοῦτο δὲν ἔδωκεν ἄμεσον ἀπόκρισιν ὁ Κολόμβος· ἀλλὰ πιάσας ἐν αὐγόν, ἐπροσέκαλεσε τοὺς συμποσιάζοντάς νὰ στήσωσιν αὐτὸ ἐπὶ ἐνὸς ἄκρου. Καθὲν ἐδοκίμασε, πλὴν εἰς μάτην· ἐκεῖνος τότε ἐκτύπησεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὥστε νὰ συντριφῇ τὸ ἄκρον, καὶ τὸ ἀρῆκε σκεκόμενον ἐπὶ τοῦ συντριμμένου μέρους. — Διασαφηνίζων οὕτω ἀπλούστατα, ὅτι, ἀφ' οὗ ἔδειξεν μίαν φοράν τὴν πρὸς τὸν νέον κόσμον ἄδῶν, ἦτο

πλέον εἰς ὄλους εὐκολωτάτη. Τινὲς κατεδίκασαν ὡς οὐτιδανὸν τὸ παρὸν ἀνέκδοτον· ἀλλ' ἡ ἀπλότης τοῦ ἐλέγχου ἐσυγκρότει τὴν πικρίαν του, καὶ ἦτο δὲ μάλιστα χαρακτηριστικὸν τῆς πρακτικῆς ἀγγιλοίας τοῦ Κολόμβου.

ΘΗΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Τιοχάγγ. — Μυθιοστορία Κινεζικὴ.

Ὁ Τέρν, ἓνας ἀπὸ τοὺς Σοφοὺς τῆς πόλεως Ταμίγκ, ἥτις εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἐπιστημοτέρας εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πεκίνου, εἶχεν υἱὸν καλούμενον Τιοχάγγ, νέον εὐφυῆ, μεγαλόφυχον, καὶ γενναῖον. Σταλεῖς οὗτος εἰς Πεκίνον διὰ τὰ διδασχθῆ τὰ Κινεζικὰ γράμματα, εἰς ὀλίγους χρόνους ἀπήλαυσεν ἐκεῖ τὸ ἀξίωμα τοῦ λεγομένου Σιούτσαι, ἦγον ἀνδρὸς ἐπισήμου εἰς τε τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὰ ὄπλα. Ἐνῶ δὲ αὐτὸς ἐνδεδυμένος μὲ τὸ γαλαζίον φόρεμα, δι' οὗ διακρίνονται οἱ Σιούτσαι ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἠναγκασμένος ὢν νὰ περάσῃ τὴν νύκτα εἰς ἓν προάστειον, ἀπέχον ἀπὸ τὸ Ταμίγκ πορίπου μισὴν ἡμέραν, ἐζήτησε νὰ καταλύσῃ εἰς τὸν οἶκον μιᾶς καλῆς γυναικὸς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνέτυχεν, ἥτις κατὰ τὴν παλαιότητα συνήθειαν τῶν Κινεζῶν, μὲ ὄλους τοὺς περιποιητικὸς λόγους φιλοξένου ἀγάπης, ἀσμένως τὸν ὑπεδέχθη. Διατρέψων μὲ αὐτὴν ἐπαρτήρησεν ὅτι συνεχῶς ἀναστέναιζε, καὶ ἔχε κρυφίως καὶ τι δάκρυον. Σπλαγχνισθεὶς οὖν ἀπὸ μίαν τοιαύτην θέαν, ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ τὴν τούτου αἰτίαν· αὐτὴ δὲ μὲ βαθὺν ἀναστεναγμὸν, αἶμοι! φοβοῦμαι κατὰ πολλὰ, ἀπεκρίθη, μὴ ἀξηνηθῆ περισσώτερον ἢ λύπη μου. Ἡ ἀπαρηγόρητος πίκρα τοῦ υἱοῦ μου, ἢ ἀσθενὴς κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται, καὶ ὁ φόβος μου μήπως χειροτερεύει τὸ πάθος του, μοῦ πληγώνει τὴν καρδίαν. Αὐτὸς ἠγάπα περικαῶς μίαν κόρην ἀπὸ τὸ Ταμίγκ ὅσον ὠραίαν, ἄλλο τόσο φρόνιμον καὶ ἐνάρετον, καὶ ἐξ αὐτῆς ἠγαπᾶτο ἀμοιβαίως. Ζητήσας αὐτὴν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς εἰς γυναῖκα, τὴν ἐπέτυχεν, καὶ ἡ ποθητὴ ἡμέρα τοῦ γάμου τῶν ἤδη ἐπλησίαζεν, ὅταν ἰδοῦ ἐξαίφνης ὁ Μαντραῖνος ὁ πρῶτος (1) τῆς Πόλεως,

(1) Μανταρῖνος, λέξις Πορτογαλική, τίτλος ἀξιώματος εἰς τὴν Κίνα. Τὰ τάγματα τῶν Μανταρῖνων εἶναι ἐννέα, καὶ συγκροτοῦσι τὰ ἐγκριτότερα Σώματα, ἢτοι Συστήματα τοῦ Βασιλείου.

ὁ ἀπάνθρωπος Ταγκοῦ διότινων ὑπηρετῶν του ἄρπαξε παρανόμως τὴν κόρην, μὴτε ἐξεύρει τις ἀκόμη εἰς ποῖον μέρος τὴν κρατεῖ φυλακωμένην. Ὁ υἱὸς μου μόλις ἤκουτε τὴν θλιβεράν εἴδησιν, ἔδραμε σπουδαίως εἰς τὸ Ταμίγκ, καὶ ἐκίνησε πάντα λίθον διὰ νὰ ξαναλάβῃ τὴν ἠγαπημένην γυναῖκα του· ἀλλὰ τὰ πάντα εἰς μάτην ἐνταφιασμένος τῶρα εἰς βαθυτάτην ἀθημονίαν, δυναστευόμενος ἀπὸ ἀπαρηγόρητον λύπην, δὲν τρέφεται πλέον μὲ ἄλλο τι παρὰ μὲ δάκρυα. Μυταίως ἐδοκίμασα πολλοὺς τρόπους διὰ νὰ τὸν παρηγορήσω, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἔκαμαν ἄλλο, παρὰ νὰ σκληρύνουν περισσότερο τὴν πληγὴν του. Μία μικρὴ θέρμη πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ προτετέθη, ἢ ὁποία ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν κατατῆκει, καὶ οὐ μετὰ πολὺ φοβοῦμαι, ἀλλοίμονον! μὴ τὸν ἴδω εἰς τὰ λείψαια, καὶ στερηθῶ τὸν υἱὸν μου. Ἐδῶ ἐσιώπησε, καὶ ἓνας βραγδαῖος κλαυθμὸς διεδέχθη τοὺς λόγους τῆς. Ὁ νέος Τιοχάγγ τὴν εὐσπλαγχνίσθη, καὶ ὡς εὐτολμος καὶ μεγαλόφυχος, θάρσει, τῆς εἶπε, παρηγορήθητι· τὸ πάθος δὲν εἶναι ἀνίστατον· ποῦ εἶναι ὁ υἱὸς σου; μοὶ συγχωρεῖται νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ; Ἡ καλὴ γυνὴ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν κοιτῶνα ὅπου ἐκεῖνος ἔκειτο. Ὁ Τιοχάγγ βλέπει εἰς τὸ στρῶμα νεανίσκον, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου μόλις ἐφαίνοντο αἱ πρῶται τρίχες, ἀλλ' ἐφύλαττεν ἀκόμη τὰ ἔχνη μιᾶς ἐξαιρέτου ὠριότητος· ἀσθενὴς δὲ ὢν, καὶ ἰσχνὸς, ἔφερεν ἐγκεχαραγμένην τὴν λύπην, καὶ ὠχρότητα τοῦ θανάτου. Οἱ νεκροὶ ὀφθαλμοὶ του πάντοτε βεβαρυμένοι ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἐστρέφοντο μὲ δυσκολίαν, καὶ κλειόμενοι ἐφαίνετο ὅτι ἐφευγον τὸ φῶς. Ἐνας συνεχὴς λυγμὸς διακεκομμένος ἀπὸ θερμοὺς ἀναστεναγμοὺς, τοῦ ἐπληττε βεβαίως τὸ στήθος, καὶ μίχ θρηνητικὴ φωνὴ ἠκούετο θειμινά, ἥτις ἔλεγε μόνον τοῦτο: Ἄχ Σοχεπίν, παρὰ πολὺ ἠγαπημένη μου Σοχεπίν!

Πλησιάζας ὁ Τιοχάγγ, καὶ σφίγγων φιλικῶς τὴν χεῖρα του, φεῦ! μὴ παραδίδεται, τοῦ εἶπεν, εἰς ἀπελπισίαν· ἡ ἠγαπημένη σου γυνὴ, δὲν ἐχάθη ἀκόμη παντάπασι· ὁ ὑπέρτατος Μονάρχης, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐδιώρισεν εἰς τὸ Βασιλείον μας, διαχέει τὰς ἀκτῖνας τῆς δικαιοσύνης του πανταχόθεν ἐξ ἴσου. Δὲν ἐπεμελήθη ἀκόμη νὰ φθάσῃ τὰ παράπονά σου ἕως εἰς αὐτόν; Οἶμοι! μὲ ποῖον τρόπον, ἀπεκρίθη ὁ νέος Σαχικοῦ, μὲ ποῖον τρόπον δύνανται νὰ φθάσῃ τὰ δάκρυά μου ἕως εἰς τὸν ἀπρό-

σιτον θρόνον του; . . . Καλά, ἀπεκρίθη ὁ Τιοχάγγ, ἐγὼ ὁ ἴδιος θέλω σοῦ εὐκολύνῃ τὸν δρόμον. Πολλάκις εὔρον τὸν τρόπον νὰ εἰσελθῶ πρὸς τὸν μέγαν Μανταρῖνον· αὐτὸς μὲ γνωρίζει· ἐνώπιόν του θέλω σὲ ὀδηγήσει, καὶ αὐτὸν θέλεις εὔρη ὑπερασπιστὴν καὶ συνήγορον εἰς τὴν δυστυχίαν σου. Πρὸς τὴν ἀκτίνα ταύτην νέας ἐλπίδος ἀστράπτων ἀπὸ ἀσυνήθιστον χαρὰν ὁ λυπημένος Σαχικοῦ· εἶθε νὰ μὴ ἦναι αὕτη, ἐβόησε, μία ματαία παρηγορία! ὁ θάνατός μου ἤθελεν εἶναι ἀφευκτός . . . Ὄχι, παρηγορήθητι, εἶπεν ὁ Τιοχάγγ, αὔριον τὸ πρῶτὶ θέλω σπεύσει νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Ταμίγκ, διὰ νὰ ξαναἰδῶ τοὺς γονεῖς μου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους λείπω καμπόσους χρόνους. Αὐτοὶ θέλουν στρέξει μετὰ χαρᾶς νὰ καταβάλω τοὺς κόπους μου διὰ μίαν τοιαύτην δικαίαν αἰτίαν. Θέλω ἀναχωρήσει ἐκεῖθεν παρεούδης, καὶ πρὸς τὴν μητρόπολιν τοῦ βασιλείου θέλω σοι γένη ὀδηγὸς καὶ σύντροφος.

Πρὸς τὸ ξημέρωμα ὁ εὐσπλαγγνος Τιοχάγγ ὕδευε πρὸς τὴν πατρίδα του, κραταιούμενος ἀπὸ τὴν γλυκυτάτην ἐνθύμησιν, ὅτι εὔρεν ἀφορμὴν τόσον εὐκαιρον διὰ νὰ κάμῃ ἐν γενναίον ἔργον, καὶ γέμων ἐλπίδος ὅτι ἡ ἀνάρητος ἀπόφασίς του ἤθελεν ἐπαινεθῆ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Ἀλλ' ἐδῶ εἰς τὴν πρώτην εἴσοδον τοῦ οἴκου του, παρρησιαάζεται αὐτῷ μία σκηνή, ἡ ὁποία τὸν ἐπλήρωσε θαυμασμοῦ, καὶ φόβου. Ὁ οἶκος του αὐτὸς ἦτον πρότερον ἀκαταπαύστως συχνασμένος ἀπὸ ἀνθρώπους, καὶ τινες διὰ τὰς ὑποθέσεις των προσέτρεχον εἰς τὸν πατέρα του· τώρα δὲ τὸν εὐρίσκει παντάπασιν ἐρημωμένον. Προχωρεῖ εἰς τὰ δωμάτια, δὲν συναπαντᾷ ἄλλον, παρὰ ἓνα γέροντα δοῦλον, τὸν ὁποῖον ἐρωτᾷ διὰ τὸν πατέρα του, ἀλλὰ μόνον μὲ τὰ δάκρυα τοῦ ἀποκρίνεται. Ὁλος τεθορυβημένος σπεύδει νὰ παρρησιασθῆ εἰς τὴν μητέρα του, διὰ νὰ μάθῃ τί συνέβη, καὶ τὴν εὐρίσκει ἐνταφιασμένην εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὰ δάκρυα. Οἱ μοῖρα φωνάζει, πίπτων εἰς τὰς ἀγκάλας της, λοιπὸν ὁ πατὴρ μου πλέον δὲν ζῆ; Ἡ μήτηρ σφίγγουσα αὐτὸν, καὶ ἐγειρομένη πλέον δὲν ζῆ; Ἡ μήτηρ σφίγγουσα αὐτὸν, καὶ ἐγειρομένη με δυσκολίαν, αὐτὸς ζῆ, ὦ τέκνον μου, ναί, ζῆ ἀκόμη, ἀλλ' εἰς τὴν ἀτιμίαν καὶ εἰς τὸ σκότος. Ἐνας δυστυχὴς γέρον τῷ ὁποῖου ὁ ἀπάνθρωπος Ταχουκὶ ἄρπαξε τὴν μονογενῆ θυγατέρα του, προσέδραμεν εἰς τὸν πατέρα του, διὰ νὰ μεσιτεύσῃ, ἵνα ἀναλάβῃ αὐτήν. Ὁ πατὴρ σου ἐτόλμησε νὰ τὸν ὑπερασπισθῆ δυνατὰ· ὁ σκληρὸς

Μανταρῖνος ὀργισθεὶς κατ' αὐτοῦ, προσέταξεν ἀδίκως νὰ τὸν πιάσουν, καὶ τώρα ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας ὀδύρεται εἰς τὰς ἀλύσεις. Ὡς τῆς ἀπανθρωπίας του! ἐβόησεν ὁ Τιοχάγγ μετὰ θυμοῦ, δὲν προσμένομεν τοιαύτην ὑπερβολὴν παρνομίας· ἀλλὰ δὲν θέλει χαρῆ εἰς μάκρος, ὄχι βέβαια, ἄς τρέμῃ τὴν ἐκδίκησιν, ἡ ὁποία ἤδη ἐπιπρέμαται εἰς τὴν κεφαλὴν του. Οὕτω λέγων αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας, καὶ ὀρμητικῶς τρέχει εἰς τὸ δεσμοκτήριον. Ἀφ' οὗ ἐπέτυχε τὴν εἰς αὐτὸ εἴσοδον, εὔρε τὸν σεβάσμιον γέροντα εἰς τὸ βάθος ἐνὸς πύργου, ὅπου μόλις κατέβαινε μία ἀδύνατος ἀκτίς φωτός, κατακείμενον ἐπάνω εἰς τὴν ὑγρὰν γῆν, καὶ φορτωμένον ἀπὸ διπλᾶς ἀλύσεις, ἀλλὰ δεικνύοντα εἰς τὸ ἰλαρὸν πρόσωπόν του τὴν γαλήνην ἐναρέτου ψυχῆς, ἡ ὁποία ἦτον μὲν δυναστευμένη ὑπὸ τῶν δυστυχιῶν, οὐχὶ δὲ κατακαταπεληγμένη. Πρὸς μίαν τοιαύτην θεῖαν ὁ νέος Τιοχάγγ ἀναβοᾷ, καὶ ρίπτεται ἐπάνω εἰς τὸν πατέρα του· οὗτος δὲ λέγει αὐτῷ μετὰ πραύτητος: Σὺ βλέπεις εἰς ἐμὲ ὡς εἰς ἐμὲ, ἐν παράδειγμα τῆς ἀνθρωπίνου ἀδικίας. ἀλλ' ἡ ἀρετὴ εἶναι γλυκυτάτη παρηγορία εἰς τὰ τοιαῦτα φουερὰ συμβεβηκότα. Μεταξὺ τοῦ σκότους τῆς τρομερᾶς ταύτης φυλακῆς, ἐγὼ εἶμαι πλέον εὐτυχὴς, ἀφ' ὅτι ὁ δυναστεύων με κάκιστος τύραννος, μεταξὺ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τῶν δωματίων του. Ἡθέλησα νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ἀθωότητα, καὶ πτωχίαν, καταδυναστευμένην ἀπὸ τὴν ἀδικίαν καὶ αὐθδειαν, ἂν καὶ ἐμελλον νὰ θανατωθῶ διὰ τοῦτο, κατὰ πολλὰ γλυκὺς θέλει μοῦ εἶναι πάντοτε ὁ στοχασμὸς ὅτι ἔκαμα ἐν καλὸν ἔργον.

Ἄ! ὁ κάκιστος τύραννος, ἐκεῖνος εἶναι ἄξιος μυρίων θανάτων, ἐφώναξε μανικῶς ὁ Τιοχάγγ· αὕτη μου ἡ χεῖρ, ναί, αὕτη μου ἡ χεῖρ θέλει κάμῃ τὴν ἐκδίκησίν σου . . . Ὄχι, τέκνον μου, φυλάξου ἀπὸ τὸ νὰ ἀτιμήσῃς τὸν ἑαυτόν σου, καὶ τὸν πατέρα σου μὲ μίαν ἀστόχαστον ὀρμὴν. Ἡ ἀθωότης μου θέλει φανερωθῆ, μὴν ἀμφιβάλλης. Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος . . . Καλὰ λοιπὸν, ἐπανελάβην ὁ Τιοχάγγ εἰς ἐμὲ ἀνήκει νὰ φανερώτῃ τὴν ἀθωότητά σου, καὶ τὴν ἀρετὴν σου. Ὁ Θεὸς, δίκαιος ὢν, θέλει μὲ βοηθήσει. Εἶπέ μοι ποῦ εὐρίσκεται ὁ ἄθλιος γέρον, τὸν ὁποῖον ματαίως ἐζήτησας νὰ ὑπερασπισθῆς. Ἐν ταύτῳ τοῦ ἐξηγεῖ τὸν σκοπὸν του, καὶ τοῦ φανερώσει τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἀπόφασιν μετὰ τοῦ Σαχικοῦ. Ὁ πατὴρ τὸν ἐναγκαλίζε-

ται, καὶ τὸν φιλεῖ, λέγων. Ὀντως εἰς σὲ γνωρίζω τὸν υἱόν μου· ὕπαγε, ὁ Θεὸς θέλει σοὶ γένη ἴλεως διὰ τὴν καλὴν σου προαίρεσιν.

Πλήρης ζέσεως καὶ ἐλπίδος ὁ νέος Τιοχάγγ τρέχει νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα τῆς ἀρπαχθείσης κόρης, καὶ διαχειρίων αὐτὸν ἀπὸ τὴν λύπην του, τὸν παρακινεῖ νὰ ὑπάγῃ μαζὴ του εἰς τὸ Πεχλῖνον. Τρέχει ἔπειτα νὰ παρηγορήσῃ τὴν μητέρα του, καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἐσπέρως φθάνει ὁμοῦ μὲ τὸν γέροντα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Σαχικοῦ. Τῇ ἐφεξῆς πολλὰ πρωτῆ, ἀναχωρήσαντες καὶ οἱ τρεῖς, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐφθάσαν εἰς Πεχλῖνον. Ἐκεῖ ὁ εὐφυῆς καὶ ἀκούραστὸς νέος μεταχειριζόμενος ὅλην του τὴν ἐπιτηδειότητα, ἐπέτυχεν ὀλίγωρα νὰ παβήσκησθῃ ὁμοῦ μὲ τοὺς δύο συντρόφους του εἰς τὸν μέγαν Μανταρίνον. Ἐδιηγῆθη ἐνώπιον αὐτοῦ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς εὐγλωττίας του τὴν δυναστείαν, δι' ἣν ἐθρήνουν ἡ ἀθλία Σοχεπὶν, ὁ ἀσθενὴς γέροντα ὁ πατὴρ τῆς, καὶ ὁ λυπημένος καὶ ἀπληπισμένος νυμφίος τῆς· φθάσας δὲ ἔπειτα εἰς τὸ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν συμφορὰν, ἐν ἣ κατέλειτο ὁ ἴδιος πατὴρ του, διότι ὑπερασπίσθη τὸ δίκαιον, ἐμψύχωνε τὸν λόγον του μὲ χρώματα τύπον ζωντανὰ καὶ κατασκευατικὰ, ὥστε ὁ μέγας Μανταρίνος δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ χαλινώσῃ τὰ δάκρυα.

Δὲν ἤργοπόρησεν αὐτὸς ἔπειτα μίαν στιγμὴν νὰ πληροφορήσῃ εἰς τὰ πάντα τὸν Αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἀγανακτήσας διὰ τὴν μιαιρότητα καὶ κακίαν τοῦ Ταχουαί, καὶ οἰκτείρας τὴν κατάστασιν τοῦ Τερῖν, ἐπαινῶν δὲ τὴν μεγαλοφυλίαν αὐτοῦ, καὶ τοῦ υἱοῦ του, ἐπρότταξε παρευθὺς νὰ στερηθῇ ὁ κακοποιὸς Μανταρίνος ἀπὸ ὅλας τὰς τιμὰς, καὶ νὰ ἐξορισθῇ εἰς τὸ φρικτώτερον καὶ ἀγριώτερον μέρος τῆς Ταρταρίας· ὁ δὲ Τερῖν νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ ἀξίωμα, τοῦ ὁποῖου ὁ μοχθηρὸς ἐκεῖνος ἐγένε ἀνάξιος· ὁ δὲ νέος Τιοχάγγ, ὑπὸ τὴν βασιλικὴν ὑπεράσπισιν, νὰ διδάχθῃ εἰς Πεχλῖνον διὰ τὰ λαμπρότερα πολιτικὰ ἀξιώματα.

Ὁ ἀνδρείος νεανίσκος λοιπὸν ἔλαβε τὴν χαρὰν νὰ φέρῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰς προσταγὰς ταύτας εἰς τὸ Ταμίγκ, καὶ ἀνυψώσας ἀπὸ τὸν αὐχμὸν τοῦ δεσμοτηρίου εἰς τὴν ἀνωτέραν ἀξίαν τῆς πατρίδος του τὸν ἐνάρετον πατέρα του, παρέδωκεν ἰδίαις χερσὶ εἰς μὲν τὸν ἀσθενῆ γέροντα τὴν ἡγάπημένην θυγατέρα, εἰς δὲ τὸν πιστὸν ἐραστὴν τὴν γυναῖκα. Στραφεὶς μετὰ ταῦτα εἰς Πε-

χλῖνον ἀνεβῆ βαθυμῶδὸν εἰς τὰ ἐπιστημώτερα ἀξιώματα, ἕως οὗ μὲ τὸν καιρὸν προβίβασθῆς καὶ εἰς τὸ τοῦ μεγάλου Μανταρίνου, ἀπεκατασταθῆ ὁ τύπος τῶν προνίμων ὑπηρετῶν, καὶ ἐγένε ἡ ἀγάπη καὶ τὸ θοῦμα ὅλης τῆς βασιλείας.

ΘΗΚΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΑΓΑΘΑ ΑΠΟ ΤΗΝ

ΠΡΟΟΔΟΝ ΤΩΝ ΦΩΤΙΩΝ ΕΚΠΗΓΑΣΑΝΤΑ.

Ἡ παιδεία συντείνει πολὺ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ ιδιώτου καὶ τοῦ δημοσίου ἀνθρώπου, καὶ τῶν λαῶν καὶ τῶν μοναρχῶν· διότι τὸ φυσικὸν φῶς ἀποσκεδάζει τὸ σκότος, τὸ δὲ φῶς τοῦ πνεύματος, ἀποσοδεῖ τὴν ἀπάτην.

Ἡ σπουδὴ τῆς φιλοσοφίας μετριάξει τοὺς ὑπερβολικοὺς φόβους καὶ τὰς ἀμέτρους ἐπιθυμίας τοῦ ἀνθρώπου, δείχνουσα τὰ ὄρια τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ὀδηγοῦσα τὴν καρδίαν του εἰς ἡδονὰς ἀθωοτέρας ἀπὸ ἐκεῖνας τῆς ἐξουσίας, καὶ διδάσκουσα αὐτὸν ὅτι εἰς τὸ βῆθος τῆς συνειδήσεώς του καὶ εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς διανοίας του, ἐνυπάρχει ἠθικὴ τις ἐναντίον τῆς κακίας ἀντιπαθεία, τὴν ὁποῖαν δὲν δύναται νὰ νικήσῃ μήτε ὁ μονάρχης ἐκείνος ὅς τις ἔχει χιλίας διακοσίας χιλιάδας στρατιωτῶν.

Ἡ ἐπιστήμη οὕσα ἐχθρὰ πάσης δυσειδαιμονίας, εἰσάγει τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ μυστήρια ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὁ νοῦς του δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ· ἐνῶ δὲ ἀνακαλύπτει τὰ φυσικὰ πράγματα, καλύπτει τὰ ὅσα δὲν ὑποπίπτουν εἰς τὴν αἴσθησιν· καθὼς καὶ ὁ ἥλιος, ὅς τις ἀνατέλλων, καθυποβάλλει εἰς τὰς ὕψεις μας τὰ γῆινα, καὶ κρύπτει ἀπὸ τὴν ὄρασίν μας τοὺς ἀστερας τοῦ στερεώματος.

Ἡ σοφία θαυμάζει, γνωρίζουσα ἐκ τῶν δευτέρων τὴν δημιουργικὴν τῶν πρώτων ἀρχῶν θεῖαν νόησιν, καὶ ἐκ τῆς αἰωνίας τῶν ὄντων ἀναγεννήσεως τὴν αἰωνίαν διαμονὴν τοῦ ποιητοῦ αὐτῶν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκατηγόρει τὸν Σωκράτην ὅτι, διδάσκων νὰ ἀμφιβέβη ὁ ἀνθρώπος περὶ πάντων καὶ νὰ ἐρευνᾷ τὰ πράγματα, ἐψύχραινεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεολαίας τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ πρὸς τοὺς νόμους· οὗτος δὲ ἀπολογοῦται, μὴ καταδεχόμενος νὰ φύγῃ

καὶ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν ἀδικον θανατικὴν καταδικην, καὶ δέχεται τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου, διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν πρὸς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος ὑποταγὴν του.

Ἦδη ἐπαινοῦσι τινὲς τὸ παλαιὸν ἀξίωμα καὶ φρονοῦν ὅτι ἡ φιλολογία δὲρ συμβιβάζεται μὲ τὰ πολιτικὰ πράγματα· ἀλλ' ἂν, ἀντὶ πολιτικῶν πραγμάτων, ἐνοῦσι τὴν σπουδαιότητα, τὰς φασίνας, τὴν διαφθορὴν, ὁμολογῶ καὶ ἐγὼ ὅτι ἡ φιλολογία δὲ, συμβιβάζεται μὲ τοιαῦτα πολιτικὰ πράγματα· ἐξ ἐναντίας, ἂν τὰ πολιτικὰ πράγματα προὔτοιμασι σταθερὸν χαρακτῆρα, ὑψηλὰ φρονήματα, αὐστηρὸς ἀρχάς, φρονίμους σκοποὺς καὶ δικαίους τρόπους, τότε ὁ φιλόλογος, ὅς τις εἶναι ἄξιος τοῦ ὀνόματος τούτου, εἶναι ἀξιώτερος παρὰ πάντα ἄλλον νὰ διευθύνῃ τὰ δημόσια πράγματα, ἐὰν ἔλθῃ ἐνταυτῷ καὶ τὴν ἀναγκαίαν καρτεροψυχίαν, διὰ νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἀναριθμήτους ἀθλίαις, τὰς ὁποίας δοκιμάζει ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος εἰς τὰς αὐτάς.

« Ἰπάρχουσιν ἄνθρωποι, λέγει ὁ Σένεκα, οἱ ὁποῖοι ἀγαπῶσι τὸ σκότος εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἅμα ἴδωσι καὶ μίαν ἀστὴρα φωτὸς, τὴν ἐκλαμβάνουν ὡς ἀστραπὴν, καὶ σφοδρὰν τινὰ τρικυμίαν καταγγέλουσαν. » Πρὸς τοὺς τοιοῦτους φιλοσόφους δὲν παύω ποτὲ νὰ λέγω ὅτι ἡ ἀμάρτυρία ἀποκαθίστησι φιλυπέτους, ἀνησύχους καὶ ἀαγώγους τοὺς ἄνθρώπους· ὅτι εἰς τοὺς βραβείους αἰῶνας ἤκμασαν αἱ ταραχαί, αἱ καταστροφαὶ καὶ αἱ συνωμοσίαι, καὶ ὅτι δὲν ἐμπιρῶν ν' ἀναιρέσῃ τὴν Σολομῶντα, ὅς τις ἀποφαίνεται βεβαίως ὅτι εἶναι εὐκολότερον νὰ κυβερνήσῃ τις τοὺς πεφωτισμένους λαοὺς παρὰ τοῦ ἀμαθείς.

Ἐπρέπει τάχα ν' ἀναιρέσω σπουδαίως τὴν ἀντιρρησηὶν τῶν ὑποκριτῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κατηγοροῦντες τὰ φῶτα ὡς ἐπικίνδυνα, διατείνονται ὅτι ἀπο τὸ ἓν μέρος τὰ φῶτα ἀπονεκροῦσι τὴν ἀνδρείαν τῶν ψυχῶν, καθὼ δεικνύοντα τὸν κίνδυνον, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀναγκάζουσι τὰ πνεύματα νὰ ἐπέχουσι καὶ ν' ἀνήϊττανται, ἐπειδὴ τοῦ διδόντος τοῦ κείωματος τοῦ ἐρευανῶν;

Δὲν χάνω τὸν καιρὸν μου, ν' ἀποδείξω εἰς αὐτοὺς ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἀνδρεία συνίσταται εἰς τὴν καταφρόνησιν τοῦ θανάτου, ὅσοι ἄνθρωποι ἔλαβον εἰς τὸν κόσμον μεγάλην φάληψιν κατὰ τὴν ἀνδρείαν, καταφρονήσαντες τὸν θάνατον, εἶναι ἐν ταύτῳ καὶ περιβόητοι διὰ τὰ μεγάλα φῶτά των καὶ διὰ τὰ ἰσχυρὰ πνεύματά των· οἱ δὲ Ἀλέξανδροι,

οἱ Σκηπίωνες, οἱ Καίσαρες, οἱ Φριδερίκοι, οἱ Γούταβοι — Ἀδόλφοι, οἱ Ναπολέοντες, καὶ τῶσι ἄλλοι Γάλλοι, τὰ ὀνόματτα τῶν ὁμοίων ἔρχονται σωρηδὸν εἰς τὸν νοῦν μου, βεβαιούσι τὸν λόγον μου. Ἀλλὰ θὰ ὁμιλήσω πλειότερον διὰ τὸ δεύτερον μέρος τῆς πολυμουμένης προτάσεως.

Ἡ φιλοσοφία, τὴν ὁποίαν φοβοῦνται καὶ ἀποστρέφοντα ὅσοι τρέφονται ἀπὸ τὰς καταχρήσεις καὶ ἀπὸ τὰς προλήψεις, ἡ φιλοσοφία παρεδρεύουσα περὶ τοὺς ἑκατὸν χρόνους ἐπὶ τὸν θρόνον ὀμοῦ μὲ τοὺς Ἀντωνίους, ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χαρᾶς τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς· τότε δὲ ὁμολόγησεν ὁλος ὁ κόσμος τὴν ἀληθειαν τοῦ ἀξιωματικῶς τούτου: ὅτι, τότε θὰ εὐδαιμονήσῃ οὐκ ἔθνη, ὅταν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσι, ἢ τὸ δυσκολότερον, ὅταν οἱ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι.

Ἐν μόνον παράδειγμα ἔχομεν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου! Οἱ ἡγεμόνες ὅσοι ἐβασίλευσαν ἀπὸ τοῦ ἀπαυθρόπου Δομετιανοῦ μέχρι τοῦ ἀτίμου Κομμόδου, διεκρίθησαν ἐπίσης διὰ τὴν φιλολογίαν των, διὰ τὴν ἀγχίνουσαν των καὶ διὰ τὰς ἀρετάς των. Ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν, ὁ Νέρβας (ὅς τις, καθὼς λέγει ὁ Τάκτος, ἦν ὡσεὶ καὶ ἐσυμβέβασε δύο πράγματα ἕως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐναντία πρὸς ἄλληλα καὶ ἀσυμβέβαστα, δηλαδὴ τὴν ἀπίλυτον πρὸς δύνανμιν μὲ τὴν ἐλευθερίαν,) ἦτο μαθητὴς τοῦ Πυθαγορείου φιλοσόφου Ἀπολλωνίου· υἱοθετήσας δὲ τὸν Τραϊκόν, ἔκαμε τὴν τελευταίαν εὐεργεσίαν εἰς τὴν πατρίδα του.

Κατὰ τὸ ῥητὸν τῆς γραφῆς, ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς σοφοὺς, ἤδη ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς τὴν σοφίαν· ὅθεν ὁ Τραϊκὸς, μ' ὄλον ὅτι δὲν ἦτο πολὺ πεπαιδευμένος, ἠθάνθη ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς παιδείας· ἐσύστησε βιβλιοθήκας καὶ σχολεῖα δημόσια, καὶ ἐπροστάτευε τιμῶν καὶ σεβόμενος τὰ γράμματα. Ἀνεχόμενος καὶ τὴν θρησκείαν τῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι κατεδιώκοντο σιληρῶς μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Νέρβας, τοῦ ὑπερατπίσθη. Ὁ δὲ νέος Πλίσιελίας τοῦ Νέρβας, τοῦ ὑπερατπίσθη. Ὁ δὲ νέος Πλίσιελίας καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐπαινοῦσιν ἐπαξίως τὰς ἀρετὰς του.

Ὁ Ἀδριανὸς, ὅς τις ἐκήρυττε ὅτι τὸ κράτος δὲν ἦτον ἰδικόν του, ἀλλὰ τοῦ λαοῦ, καὶ τὸν ὁποῖον οἱ καταφρονούμενοι παρ' αὐτοῦ χριστιανοὶ ἐκδικήθησαν, λέγοντες ὑπερβολὰς διὰ τὰ πάθη καὶ ἐλαττώματά του, ἢ καὶ συκοφαντοῦντες ἔγω· αὐτὸν ὁ Ἀδριανὸς, λέγω, ἐκαλλιέργει

ὄλα τὰ ἤδη τῆς φιλολογίας, καὶ ἐχρημάτισεν εἰς διάστημα εἴκοσι χρόνων ἡ εὐτυχία τῶν Ῥωμαίων.

Ὁ Ἄντωνῆος τὸνομα τοῦ ὁποίου ἐδόθη ἀπὸ τὸν λαὸν εἰς ἕξ Αὐτοκράτορας, ὡς μιμητὰς τῶν ἀρετῶν του, ἦτο γενναϊόψυχος, σταθερὸς, καὶ πρὸς τούτοις ὁ πλέον πεπαιδευμένος αὐτοκράτωρ· ἐχρημάτισε δὲ, ὡς λέγει τις συγγραφεὺς, ὁ καλλίτερος μαθητῆς, καὶ ὁ καλλίτερος ἡγεμῶν τοῦ καιροῦ του.

Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος, ἄξιος τοιούτου πατρὸς υἱόθετος, δὲν ἦτον ὑποδεέστερος τούτου οὔτε κατὰ τὴν τέχνην τοῦ κυβερνᾶν, οὔτε κατὰ τὴν μεγαλοψυχίαν, ἴσως δὲ καὶ τὸν ὑπερέβαινε κατὰ τὴν σοφίαν. Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος ἐπωνομάσθη, ὁ φιλόσοφος, καὶ ἐπρωτίμα κάλλιον τὴν τιμὴν νὰ ὀνομάζεται φιλόσοφος παρὰ κύριος τῆς γῆς· ἀλλ' οἱ μονάρχαι τοῦ αἰῶνός μας καταφρονοῦν τὴν φιλοσοφίαν κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν καταδέχεται νὰ ἐπονομασθῆ φίλος τῆς σοφίας· πλὴν δὲν φροντίζει τρώντι καὶ κανεὶς νὰ τοὺς κάμη αὐτὸ τὸ ἄδικον· ὁ ἐστὶ νὰ τοὺς ὀνομάσῃ φιλοσόφους.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΝ

ΤΩΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝ.

Οἱ Φοίνικες ἐκατοικοῦσαν εἰς περαθαλάσσιον στενὸν μεταξὺ τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου, τὸ ὁποῖον σήμερον περιέχεται εἰς τὴν Συρίαν. Οὗτοι ἦσαν τὸ κατάλοιπον τῶν Χανααίων, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχαν διώξει οἱ Ἰσραηλῖται· ὁ τόπος των ἦτον ἄκαρπος· ὅθεν ἠναγκάσθησαν νὰ φέρωσι τὰ ἀναγκαῖα ἀλλαχόθεν. Ἐσυλλογίσθησαν, ὅτι ἡ θάλασσα, ἡ ὁποία χωρίζει τοὺς διαφόρους λαοὺς, ἠμποροῦσε καὶ νὰ τοὺς ἐνώσῃ. Τέλος, ὕστερον ἀπὸ πολλὰς δοκιμὰς, ἐξέθεσαν τὴν ζωὴν των εἰς ξύλον εὐθραστον, εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων, διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ συνάξωσιν εἰς ἄλλα κλίματα ὅ,τι ἡ φύσις τοὺς ἐστέρησεν.

Οὕτως ἄρχισεν ἡ ναυτικὴ τὴν ὁποίαν οἱ Φοίνικες εἰς τὸ ἐξῆς ἠύξησαν μὲ καλὴν ἐκβάσιν· ὠδηγήθησαν ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις τῶν ἀστέρων, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἔλα-

θαν ὁδηγὸν τὴν μεγάλην ἄρκτον, καὶ τέλος, ἕνα μικρὸν ἀστὲρα τῆς ἄρκτου πολλὰ σιμὰ εἰς τὸν πόλον.

Οἱ Φοίνικες ἐπολυπλασίωσαν τὰς ἀποικίας των εἰς τὴν Κύπρον, Ῥόδον, εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Σικελίαν καὶ Σαρδηνίαν. Τὸ Κάδιξ ἐγένειεν ἀποθήκη ἡ Βετική καὶ τὸ λοιπὸν μέρος τῆς Ἰπτανίας· ἐδίδεν εἰς αὐτοὺς ἀναριθμητὸν πλοῦτον· ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ βάλωσιν εἰς τὰς ἀγκύρας των, ἀντὶ τοῦ προτέρου μολύβδου, ἄργυρον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦσαν παραφροτωμένοι.

Ὀλίγον καιρὸν ἕσπερον ἀπὸ τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, εἶχαν καταστήματα εἰς τὰ δυτικὰ περαθαλάσσια τῆς Ἀφρικῆς. Ὡδηγοῦσαν τὰ πλοῖα τοῦ Σολωμῶντος εἰς Ὀφείρ, εἰς Θαρσεῖς, καὶ εἰς τὴν Λίθιοπίαν, καὶ ἐπέστρεφον φορτωμένοι ἀπὸ χρυσοῦν, ἄργυρον, καὶ ἀπὸ πολυτίμητα πράγματα. Ἐκρυπταν τὴν τέχνην τῆς ναυτικῆς ἀπ' ὄλα τὰ ἄλλα ἔθνη, διὰ νὰ μὴ ταξιδεύωσι καὶ ἐκεῖνα.

Τὰ διὰ τὸ ἐμπόριον πλοῖα των ἦσαν σχεδὸν στρογγυλὰ, καὶ διὰ τὰς θαλασσιναὺς ἐκστρατείας μακρὰ καὶ ὀξέα· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐμακρύνοντο ἀπὸ τὰ παραθαλάσσια, ὅσον τὸ δυνατὸν, ἔπρεπε νὰ κατασκευάζωσι τὰ πλοῖα των ὀπισθῶν πλατέα· διότι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὰ κάμωσι βαθέα.

Ἡ βιομηχανία τῶν Φοινίκων ἦτον περίφημος διὰ τὰ ὑφάσματα καὶ διὰ τὴν ὠραιότητα τῶν χρωμάτων. Κατὰ τύχην εὐρέθη ἡ Πορφύρα. Ἐνὸς σκύλλος τῆς μάνδρας, ἀναγκαζόμενος ἀπὸ τὴν πείνα, ἐσύντριψε μίαν κογχύλην, καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς ἐβάφθησαν τὰ χεῖλη του· ἐπαρτήρησαν τὸ χρῶμα τοῦτο, καὶ τὸ ἐμεταχειρίσθησαν εἰς βαφὴν τῶν ὑφασμάτων.

Ἀπεδίδουν εἰς τοὺς Φοίνικας τὴν εὐρεσίαν τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἡ Βηρυτὸς εἶναι περίφημος, ὡς πατρίς τοῦ φιλοσόφου Σαχωνιάθωνος· τοῦ ἀπ' ὅλους παλαιότερου συγγραφέως μετὰ τὸν Μωυσῆν, τοῦ ὁποίου ἔμειναν μερικὰ λείψανα. Οὗτος ἔγραψε τὰς ἀρχαιότητας τῆς πατρίδος του εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, καὶ ἀνέδη ἕως εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου· δέχεται ἕνα σκοτεινὸν χάος, καὶ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ὀργανίζει τὸ πᾶν· αἱ ἰδέαι του περὶ τῶν ἄλλων δὲν ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν Γένεσιν. Ἡ ἱστορία του ἔχει βάσιν τὰ συγράμματα Ἑρμοῦ τοῦ Τρισεγγίττου τῶν Ἑλλήνων.

ΟΙ ΕΞ ὙΡΙΣΤΟΙ.

(Συνέχ. ἀπὸ τὴν Σελ. 29. καὶ τέλος τοῦ Μυθιτορήματος.)

Ὁ Γέρον ἐκραύγασε λέγων :

— Κύριε, Κύριε ! τὴν ἀναφορὰν ταύτην ἐγὼ τὴν ἔγραψα.

— Σί ;

— Ναί· ἀλλ' ἀπ' εὐγνωστῶν.

— Τίς εἶσαι σὺ λοιπόν ;

Ὁ Κόδηρος ἐφανέρωσε τὸ ὄνομά του, ἐκθέτων τὸν σκοπὸν τῆς ἀφίξεώς του, καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν ὁ Εἰσπράκτωρ ἐπεφορτίσθη νὰ ἐξοποστείλῃ τὴν ἀναφορὰν. Ὁ δὲ διοικητὴς νομίζων ὅτι τοῦ ἐδιηγείτο ψεῦδη δὲν ἔδωκεν οὐδεμίαν ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους του, ἀλλὰ ἐπεριπάτει εἰς τὸν θάλαμον, ἐνῶ αἶφνης ἤκουσε κρότον βημάτων . . . Ἦσαν Κοζάκοι, οἵτινες ὑπῆγον νὰ δώσωσιν τὴν εἶδῃσιν, ὅτι ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη.

Ὁ Κόδηρος ἀκούσας τὴν εἶδῃσιν ἐξέβαλλε τὰς φωνὰς καὶ κατέπεσεν ἐφ' ἐνὸς καθίσματος πλησίον τῆς θύρας.

— Καὶ πῶς ὑπέμεινε τὴν ποινήν ;

— Χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν.

— Τὸν ὠδηγήσατε εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον.

— Δὲν ἠθέλησε.

— Πῶς ;

— Ἦτον ἐκεῖ πλησίον εἰς Ὀστιάκος τὸν ὁποῖον φαίνεται ἐγνώριζε· ἐπὶ τοῦ ἐγκύβρου αὐτοῦ ἐπλαγίασε καὶ μετ' αὐτοῦ ἀνεχώρησε.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἶδω Ζητῶ τὴν ἀδειάν Σας διὰ νὰ ἀναχωρήσω.

— Νὰ μείντε ὀλίγας στιγμὰς, τὸν εἶπεν ὁ Διοικητὴς, ποιήσας σημεῖον εἰς τοὺς Κοζάκους νὰ κλείσωσι τὰς θύρας. ἔχομεν ἕνα λογαριασμὸν καὶ πρέπει νὰ τὸν θεωρήσωμεν Εἶπες ὅτι ἔγραψες τὴν ἀναφορὰν ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη.

— Μεγαλοπρεπὴς γραφὴ, τῷ εἶπε θεωρῶν τὸν χάρτην Ἐάν σὲ ἀφήσω νὰ ἀναχωρήσῃς ἐμπορεῖς νὰ γράψῃς καὶ ἄλλην.

— Ὄχι· Σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Δι' ὑποσχέσεις τῶν ἐξορίστων δὲν ἔχουν καμμίαν βλάβην . . . Εἶσαι κινδυνώδης ἄνθρωπος καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ χάσω ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Τί λέγετε, Κύριε Διοικητά ; θέλετε νὰ με κρατήσετε !

— Ἄκουσε : ἔχω τινὰ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, εἰς τὸν ὁποῖον πληρῶν μεν πολλά, δὲν κάμνει δὲ τίποτε σὲ δίδω λοιπὸν τὴν θέσιν οὕτην με τὴν τροφήν καὶ τὴν κλίνην σου· πλὴν ἄνευ πληρωμῆς

— Δὲν τὴν θέλω ! ἀπεκρίθη ὁ Κόδηρος· ἐπιθυμῶ νὰ ἐνταμώσω τὸν Νικόλαον.

— Δηλαδή, γνωρίζεις ὅτι ἐμπορῶ νὰ σὲ βραδίσω, καθὼς ἀκόμη καὶ τὸν σύντροφόν σου ;

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑπομείνω τὸ πᾶν· φθάνει μόνον νὰ ἶδω τὸν εὐεργέτην μου· νὰ τὸν ἀσπασθῶ ἀπαξ, καὶ ἄς ἀποθάνω παρευθὺς !

Ἡ φωνὴ τοῦ Κόδηρου ἐμαλάκυνε τὴν σκληρὰν καρδίαν τοῦ Διοικητοῦ.

— Ὑπάκουσον πρῶτον, τὸν εἶπεν ὁ Διοικητὴς, καὶ μετέπειτα θέλεις τὸν εἶδεῖ.

— Κύριε Διοικητά, δι' ἀγάπην Θεοῦ, ἀφῆτε με νὰ ἀναχωρήσω !

— Ὄχι· ἐφώνησεν ὁ Διοικητὴς· σήμερον ἔχω τὴν χρεῖαν σου Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ταχυδρόμου ὠφελοῦμαι νὰ πέμψω τινὰς πολυτίμους γούνας με μίαν ἐπιστολήν

Ὁ Κόδηρος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν μετὰ ζωκρότητος λέγων :

— Ἐπιστολήν πρὸς τὴν Αὐτοκρατορίσαν ;

— Ναί.

— Τί πρέπει νὰ γράψω ;

— Ὅτι σὲ ἀρέσει· ἀφοῦ τὴν τελειώσης θέλεις με τὴν ἀναγνώσει

Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς Σας, Κύριε Διοικητά, εἶπε με ὕψος ὑποταγῆς.

§ 9.

Παρήλθον τρεῖς μῆνες ἀπ' οὗτου ὁ Κόδηρος ἀνεπλήρωνε τὴν θέσιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων παρὰ τῷ Διοικητῇ, ἀπολαμβάνων ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐμπιστοσύνην. Οὗτος ἦνοιγε τὰς ἐπιστολάς καὶ ἀπεκρίνατο· τὸ δὲ ἔργον τοῦ Διοικητοῦ ἦτο μόνον νὰ υπογράψῃ, καὶ πολλάκις χωρὶς νὰ ἀναγνώσκῃ τὰ ὑπὸ τοῦ Κόδηρου γραφόμενα.

Ἐνῶ λοιπὸν τὰ μὲν φύχος ἐμετρίασε : ἡ δὲ χιῶν διεδέχθη τὴν εὐφρόσυνον χλόην : καὶ τὸ πᾶν ἀμειδία ! αἱ πρὸ πολλοῦ κεκλεισμέναί θύραι ἠνεώχθησαν, καθὼς καὶ

ἐκεῖνη τοῦ Διοικητοῦ, καὶ ἐν τῷ ἄμυχ συνθηροῦσθαι ἐν πλη-
θος ἀξιωματικῶν εἰς τὸν θάλαμον τῆς ὑποδοχῆς, ὅπου ὁ
Λοφεισβούργης τοὺς προσεκάλεσε διὰ νὰ ἀκροασθῶσι τὰς
ἐπισήμους ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι εἶχον λειφθῆ τὴν πικρελ-
θοῦσαν.

Ὁ Κόδης, ὅστις ἐχρεώσται νὰ κάμῃ τὴν ἀνάγνωσιν
των, ἐκάθητο πρὸ μιᾶς τραπέζης καταφορτωμένος ἀπὸ
χαρτία· ἡ δὲ συνήθης γαληνιαία μορφή του ἐφαίνετο κατ'
ἐκείνην τὴν στιγμὴν τεταραγμένη. Δὲν ἠδύνατο παντε-
λῶς νὰ στέκῃ εἰς τὴν θέσιν του· ἀλλ' ἀπὸ τῆς τριπέζης
διευθύνετο πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπου ψιθυρίζων τινὰς λέξεις
καὶ θεωρῶν ἀκαταπαύστως ἓνα κρεμάμενον ὠρολόγιον,
ὑπεκρίνετο ὅτι ἐπερίμενέ τινα.

Τέλος πάντων, ἰδὼν ὁ Διοικητὴς ὅτι ὅλοι οἱ προσκε-
κλειμένοι ἦσαν συνηγμένοι, διέταξε τὸν Κόδη νὰ ἀρχίσῃ
τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἀλλ' ὁ Κόδης μὴν ὑπακούων εἰς τὴν διαταγὴν, ἐθε-
ωροῦσε πάλιν τὸ κρεμάμενον ὠρολόγιον, καὶ ἀναστενάζας
ἐψιθύριζεν.

— Ἰτως δὲν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν . . . καὶ τίς ἠξέυρει
πότε θέλει παρρησιασθῆ παρομοία περίστασις.

Ὁ Διοικητὴς ἀνανέωσε τὴν διαταγὴν, ὥστε εἰς τὴν
δευτέραν ταύτην πρόσκλησιν ὁ Κόδης ἐκάθισεν, ἔλαβε
τὰς ἐπιστολάς καὶ ἀναγίνωσκε.

— Δοιπὸν; εἶπεν ὁ Διοικητὴς.

-- Εἶναι ἡ ὑλακὴ τοῦ Ἡραίστου!

— Καὶ τί μᾶς μέλλει;

Ὁ Κόδης ἐγέρθη μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους
εἰς τὴν θύραν, ἣτις ἀνοιχθεῖσα αἰφνιδίως ἐπαρουσιάσθη ἐν
τῷ μέσῳ ὁ Νικόλαος. — Ὁ Γέρων Κόδης τότε ἤρχισε
τὰς φωνὰς ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ἀλλ' ὁ Διοικητὴς τῷ
εἶπεν:

— Τί θέλει οὗτος; τίς τὸν προσεκάλεσε;

— Ἐγὼ Κύριε Διοικητὰ, τὸν ἀπάντησεν.

— Ἐπὶ τίνι δικαιώματι;

— Ἐπὶ τῇ διαταγῇ τῆς Αὐτοκρατορίσσης.

— Τῆς Αὐτοκρατορίσσης!

Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἠγέροθησαν.

— Ναι, εἶπεν ὁ γέρων, μὲ θριαμβευτικὸν ὕφος. Ἀκού-
σατε! καὶ σύρων ἐκ τοῦ κόλπου του χάρτην ἀνέγνωσε:

« Ἡμεῖς Αἰκατερίνα Βα. Αὐτοκρατορίσσα πασῶν τῶν

» Ρωσσιῶν. — Ἐκ τῆς ἀναφορᾶς ἣτις διευθύνθη πρὸς ἡμᾶς
» ὑπὸ τοῦ Γάλλου Πέτρου Κοδῆρου, ὑπὲρ τοῦ Νικόλαου.
» . . . »

— Πῶς ἐτόλμησες; . . . διέκοψεν ὁ Διοικητὴς.

— Περιμεῖνετε νὰ τὴν ἀκούτετε, εἶπεν ὁ Κόδης, ἐπα-
νκλασῶν αὐτήν.

α Ἐπὲρ τοῦ Νικόλαου Ρυζόβη οταλέντος εἰς
» Σιβηρίαν ἐνεκα τῶν μηχανορραφῶν τοῦ Κόμητος Πα-
» σίγκου. »

α Πληροπορήέντες ὅτι οἱ ἄνω ῥηθέντες Πέτρος Κόδη-
» ρος καὶ Νικόλαος Ρυζόβης, μ' ὄλον ὅτι ἐξορίστοι πολι-
» τικοὶ ἐστραχλητὰν εἰς τὰς πεδιάδας ὡς κακοῦργοι, καὶ
» ἐστερήθησαν τῶν χωρηγομένων πρὸς αὐτοὺς βοηθειῶν. »
α Διατάττομεν:

α Πρῶτον, Καὶ οἱ δυο νὰ ἀφθεῶσιν ἐλεύθεροι, καὶ Δεύ-
» τερον, Ἡ ἐσώκλειστος νὰ ἐγχειρισθῆ εἰς τὸν ἄνω ῥηθέντα
» Νικόλαον Ρυζόβην καὶ νὰ ἀνοιχθῆ ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλων
» τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Βερεζόβης. »

— Διὰ τί μὲ ἐκρυψες τὴν διαταγὴν ταύτην; εἶπεν ὁ
Διοικητὴς, παράφορος ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

— Διότι ἐφοβήθην μικρῶς δὲν τὴν ἐκτελέσῃτε, τῷ
ἀπάντησεν ὁ Κόδης. . . Ἴδου ἡ ῥηθεῖσα ἐπιστολή! . . .
ὁ Νικόλαος τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἠνοιξε μετὰ περιθυμίας· οἱ
δὲ ἀξιωματικοὶ ὅλοι ἕστταντο σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι. Ὅτε
ὁ Νικόλαος ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν ἐπροχώρησε πρὸς
τὸν Διοικητὴν μὲ εὐγενῆ τρόπον, λέγων:

Ἡ τύχη ἦδη μὲ εὐνοεῖ. Ἡ Αὐτοκρατορίσσα παρα-
χωρεῖ εἰς τὸν ἀρχαῖον ἐξορίστον Νικόλαον Ρυζόβην τὴν Διοί-
κησιν τῆς Βερεζόβης.

— Θεέ μου! . . . Καὶ ἐγὼ τί θὰ γίνω;

— Θέλετε μὲ ἀντικαταστήσει εἰς τὴν καλύβην τοῦ
ἐξορίστου . . . Ἴδου ἡ διαταγή.

Ὅταν τὴν ἐπαρουσίασεν ἐγεννήθησαν φωναὶ θαυμασμοῦ,
μεταξὺ τῶν ὁποίων ἠκούσθη κατ' ἐξοχὴν ἡ τοῦ Κοδῆρου.
Ὁ Λοφεισβούργης ἠθέλησε νὰ ὀμηλήσῃ, ἀλλ' ἡ γλώσσα
του ἐλεινεν δεδεμένη· τὰ γόνατά του ἠσπένθησαν καὶ ἠνα-
γκάσθη νὰ καθίσῃ.

Τινὲς ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν ἐπλησίασαν διὰ νὰ τὸν πα-
ρηγορήσωσιν, ἐ.φ. οἱ περισσότεροὶ περιεκύκλωσαν τὸν Νικό-
λαον διὰ νὰ τὸν συγχωρῶσιν. Ἀλλ' οὗτος τοὺς ἀπεμάκρυ-
νεν ἀποτόμως, καὶ τρέξας πρὸς τὸν Καθηγητὴν, ὅστις

ἐσπόμενε τὸν δακρύσαντα ἀπὸ τῆς χαρᾶς ὀφθαλμούς σου, τὸν ἐνγκλισθη.

— Εἶσθε λοιπὸν εὐχαριστημένοι; τὸν εἶπεν ὁ Καθηγητής.

— Ἄχ! πῶς νὰ δυνηθῶ νὰ Σᾶς ἀντιπληρώσω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μὲ ἐκάμετε, ἀνεφώνησεν ὁ νέος κατατεθλιμένος.

— Δύνασθε, δύνασθε, εἶπεν ὁ γέρον.

— Ναί, τὸν ἀπήντησε ἀποστέλλων Σας εἰς τὴν πατριδα Σας πλούσιον, καὶ ἐλεύθερον.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Νικόλαος, διότι εἶναι ἤδη ἀργά, καὶ ἐμπροθὶ νὰ ἀποθάνω εἰς τὸ ταξίδιον. Ἄλλ' ἐσυνήθισα πλέον τὸ κλίμα τῆς Σιθηνίας, ὡς καὶ Σεῖς.

— Τί λοιπὸν δύναμαι νὰ Σᾶς κάμω;

— Ἐχὼν με ἐπιστάτην

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Ἰπὸ Σ. Μ. Μαυρογορδάτου.

ΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ.

ΑΛΛΗΓΟΓΙΑ.

Εἰς τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ κόσμου ἔζων οἱ ἄνθρωποι ἀξιομακάριστα, πᾶσαν ἡδονὴν ἀδιακόπως χαιρόμενοι, καὶ πᾶν ἀγαθὸν δαφιλῶς ἔχοντες, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀναπαύσεως, θεᾶς εὐμενοῦς, ἣτις ἠγάλλετο νὰ λατρεύσιν αὐτὴν οἱ ὀπαδοὶ τῆς, ὅχι βωμοὺς ἀνεγείροντες καὶ θυσίας προσφέροντες, ἀλλ' ἄδοντες εἰς πρασιάς λουλουδιῶν ὑπὸ τὴν σκιάν ἰάσμησ καὶ μυρσίνης, ἢ χορεύοντες εἰς ὄχθας μελιρρότων ποταμῶν.

Ἰπὸ τὴν γλυκεῖαν ταύτην κυβέρνησιν, ἔπνεαν τὴν εὐωδίαν παντοτεινοῦ ἔαρος αἱ πρῶται τῶν ἀνθρώπων γενεαί, ἔτρωγαν δὲ τοὺς αὐτομάτως γινομένους καρπούς, καὶ ἐκοιμῶντο ἐπὶ λόφων χαριεστάτων εἰς ἀμπελώνας εὐθαλεῖς, ἢ ἐπὶ χλοερῶν κοιλάδων εἰς ἐλιῶνας βαθυοκίους, — ἐνῶ τὰ πτηνὰ ἐκελάδιον ὑπὲρ τῆς κεφαλῆσ αὐτῶν, καὶ κτήνη ὀλόγουρά των ἔπαιζαν.

Ἀλλὰ βαθμηδὸν, ἂν καὶ πᾶς ἕνας εἶχε περιτὰ, ἐκურίευσεν ὅμως ἕκαστον ἢ ἐπιθυμία νὰ σφετερισθῇ μέρος ἀπὸ τὰ δημόσια καλά. Τότε εἰσῆλθεν ἡ Βία, καὶ ὁ Δόλος, καὶ ἡ Κλοπή, καὶ ἡ Ἄρπαγή. Μετ' ὀλίγον ἡ Ὑπερη-

φάνεια καὶ ὁ Φθόνος κατέδραμον τὸν κόσμον, καὶ ἔφεραν μεθ' ἑαυτῶν νέον μέτρον καὶ γνώμονα πλούτου· καθότι ἕως τότε μὲν οἱ ἄνθρωποι, αὐτάρκειαν ἀπολαμβάνοντες, δικαίως ἐνόμιζαν ἑαυτοὺς πλουσίους· ἀκλ' ἔκτοτε, ὅσα καὶ ἂν εἶχέ τις, ἐλογίζετο πτωχός, ἂν ὁ γείτων αὐτοῦ εἶχε περισσότερα!

Εἰς τὸ μέσον τῆς διαφθορᾶς ταύτης, μεταβολαὶ περικδοῦσι συνέβησαν εἰς τὸν κόσμον· ὁ ἐνιαυτός διεγρήθη εἰς ὄρως· μέρος τῆς γῆς ἐχερσώθη παντάπασι, τὸ δὲ λοιπὸν ἐγέννα μόνον κόμαρα, βαλάνους, καὶ χόρτζ. Τὸ μὲν Θέρος ἐχορήγει ὀλίγους τινάς, καὶ αὐτοὺς χονδροειδεῖς καρπούς· ἀλλ' ὁ χειμὼν ἦτο πανέρημος. Ὁ Λιμὸς, μὲ πληθὺν ἀσθενειῶν, τὰς ὁποίας ἐκάλεσεν ἀπὸ τὰ καταχθόνια τῆς γῆς ἢ δυσκρασία τοῦ ἀέρος, ἔφθειρε τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος μὴν ἐξαλειφθῶσιν ἀπὸ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον, πρὶν διορθωθῶσι.

Διὰ νὰ καταπαύσῃ λοιπὸν τὰς ἐρημώσεις τοῦ Λιμοῦ, ὅστις πανταχοῦ ἔστρωνεν τὴν γῆν ἀπὸ πτώματα, κατέβη ὁ Κόπος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ὁ Κόπος ἦτο γέννημα τῆς Ἀνάγκης, θρέμα δὲ τῆς Ἐλπίδος, καὶ τῆς Τέχνης μαθητής· εἶχε τὴν δύναμιν τῆς μητρὸς, τὸ πνεῦμα τῆς τροφῆς, καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα τῆς παιδαγωγῆς του. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτον ἐρρυθιδωμένον ἀπὸ τὸν ἄνεμον, κεκαυμένον δὲ ἀπὸ τὸν ἥλιον· εἰς τὴν μίαν χεῖρα ἐκράτει ἐργαλεῖα γεωργικὰ, μὲ τὰ ὅποια ἐσκάλιζε τὴν γῆν, εἰς δὲ τὴν ἄλλην εἶχε σύεργα τεκτονικῆς, καὶ ἀνήγειρε τοίχους καὶ πύργους κατ' ἀρέσκειαν.

Ἐφώναξε δὲ μὲ τραχεῖαν φωνήν, — Ὀνητοί! στρέψετε τοὺς ὀφθαλμούς ἐνταῦθα πρὸς τὴν δύναμιν, εἰς τὴν ὁποίαν παρεδόθητε, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐλπίζετε ὅλην σας τὴν ἡδονήν, καὶ ὅλην σας τὴν ἀσφάλειαν. Πρὸ πολλοῦ μαραίνεσθε ὑπὸ τὴν κυριότητα τῆς Ἀναπαύσεως, ἀνισχύρου καὶ ἀπατηλῆς θεᾶς, ἣτις δὲν ἐμπορεῖ οὔτε νὰ σᾶς ὑπερασπισθῇ, οὔτε νὰ σᾶς βοηθήσῃ, ἀλλὰ σᾶς παραιτεῖ εἰς τὰς πρώτας ἐπιδρομὰς εἴτε τοῦ Λιμοῦ εἴτε τῆς Ἀσθενείας. Ἐγερθῆται λοιπὸν· ἀκούσετε τὴν φωνὴν τοῦ Κόπου. Ἐγὼ θέλω σᾶς διδάξειν νὰ θεραπεύσῃτε τὴν ἀκαρπίαν τῆς γῆς, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἀυστηρότητα· ἐγὼ θέλω ἀναγκάσειν τὸ Θέρος νὰ εὕρῃσῃ τροφὰς διὰ τὸν Χειμῶνα· ἐγὼ θέλω βιάσειν τὰ ὕδατα νὰ σᾶς δίδωσι τοὺς ἰχθύας των· τὸν ἀέρα, τὰ πετεινά του· καὶ τὸ δάσος, τὰ κτήνη

του· θέλω σὰς διδάξειν νὰ διατρυπᾶται τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, καὶ νὰ ἐξάγετε ἀπὸ τὰ σπῆλαια τῶν ὀρέων μέταλλα, τὰ ὁποῖα θέλουν δῶσειν ἰσχὺν μὲν εἰς τὰς χεῖράς σας, ἀσφάλειαν δὲ εἰς τὰ σώματά σας, μὲ τὰ ὁποῖα νὰ σκεπάζεσθαι ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν θηριωδαστάτων κτηνῶν, καὶ μὲ τὰ ὁποῖα νὰ καταβάλλετε τὴν δρῖν, καὶ νὰ διασχίζετε τοὺς βράχους, καὶ ὅλην τὴν φύσιν νὰ καύοπατάξετε εἰς τὰς χεῖράς καὶ ἡδονάς σας.

Ἐγκαρδιωθέντες ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην πρὸς κλησιν οἱ κάτοικοι τῆς σφαιρας, ἐστοχάστησαν τὸν Κόπον ὡς τὸν μόνον αὐτῶν φίλον, κ' ἔσπευταν νὰ ὑπκούσωσι τὰς προσταγὰς του. Ἐδήγησε δ' αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τὰ ὄρη. καὶ τοὺς ἐδειξε πῶς νὰ ἀνοίγωσι μεταλλεῖα, νὰ ὁμαλύνωσι βρυνά, νὰ ξηραίνωσι ἔλγ, καὶ νὰ μεταβάλλωσι τὸν δρόμον τῶν ὑδάτων. Ἀμέτοχος μετεμορφώθησαν τὰ πάντα κῶμαι καὶ πόλεις κατεκάλυψαν τὴν γῆν, ἀπ' ἀγρούς σιτηφόρους καὶ φυταλίας δένδρων καρπύμων περιτριγυρισμένοι, καὶ δὲν ἐφαίνοντο εἰμὴ σωροὶ γεννημάτων, καὶ κλάβια ὀπιωρῶν, πλήρεις τράπεζαι, καὶ πιλωμένοι ἀποθήκαι.

Σχεδὸν καθ' ὥραν ὁ Κόπος καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἔκαμαν νέας κατακτήσεις, ἔβλεπαν δὲ τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Διμου βαθμηδὸν ἐλαττουμένην· ἀλλὰ, τέλος, ἀναμέσον τῆς εὐθυμίας καὶ τῶν θριχίμβων τῶν ἐκυριεύθησαν ἀπὸ ἀθυμίας καὶ ἐκπλήξιν, διὰ τὴν πλησίαν τῆς Ἀπαυδήσεως, τὴν ὑποίαν ἐχαρακτήριζαν ἀποβαθυμμένοι ὀφθαλμοὶ καὶ κατηφές πρόσωπον. Ἐπροπύγει τρέμουσα καὶ στεναζούσα· εἰς πάντα δὲ ἀναστεναγμὸν ἐκόπτοντο τὰ ἥπατα ὅλων ὅσο· τὴν ἐθεώρουν, τὰ νεῦρά των ἐχαυνοῦντο, αἱ χεῖρές των παραλύοντο, καὶ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κόπου ἐπιπταν καταγῆς.

Ἡ ἀνάπαυσις τώρα ἀπεχειρέτησε τὰ δάση καὶ τὰς κοιλάδας, ὅπου μέχρι τοῦδε εἶχε κατοικήσει, καὶ εἰσῆλθεν εἰς παλάτια, ἐπεριδιάζαζεν εἰς στοάς, καὶ διέτριβε τὸν μὲν χειμῶνα εἰς χλωδαίς κλίναις, τὸ δὲ καλοκαίριον εἰς ἄντρα τεχνητὰ, προσέχουσα μόνον εἰς τὸν φλοῖσθον τῶν ὑδάτων καὶ εἰς τὸ πολυποίκιλον τῆς ἀηδόνος ἄσμα. Πάντοτε δὲν ἠμπόρει νὰ μεταδώσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐπανερχόμενων αὐτῆς φυγάδων τὴν ὑποίαν ἐχαίροντο πρὶν γνωρισθῶσι μὲ τὸν Κόπον ἀταραξίαν· οὐδ' ἦτον ὅλως διόλου ἀπεριόριστον τὸ κράτος τῆς· καθότι εὐρίσκετο ἡναγκα-

σμένη νὰ συμμερίζεται αὐτὴ μὲ τὴν Τρυφήν, ψευδῆ φίλην, σύμμαχον μὲ τὸ φαινόμενον, ἐχθρὸν δὲ τ' ἀληθές.

Αἱ δύο ἀπαλαὶ σύντροφοι, μ' ὅλα ταῦτα, ἐβασιλευσαν διὰ τινὰ καιρὸν χωρὶς ὀρατὴν διαφωνίαν, ἕωσοῦ, τέλος, ἡ Τρυφή παρκμηλήτε τὰ χρέη τῆς, καὶ ἀρῆκε τὴν Ἀσθενεῖαν νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ καθυποτάξῃ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς. Ἐφυγε τότε ἡ Ἀνάπαυσις, καὶ ἀφῆκε τὸν τόπον ὅλον εἰς τὰς ἄρπαγας, αἵτινες ἐπροσπύχουν μὲ πάντα τρόπον νὰ ὀχυρώσωσι τὰ κτήματά των.

Οὕτω καὶ ἡ Ἀνάπαυσις καὶ ὁ Κόπος ἴδαν ὀλιγοχρόνιον καὶ ἀδέξαιον τὴν βασιλείαν των, καὶ τὸ κράτος αὐτῶν ὑποκείμενον εἰς ἐπιδρομὰς ἀπὸ ἐχθροὺς ἄμφοτέρων. Καθεὶς εὗρηκε τοὺς ὑπηκόους του ἀπίστους, καὶ προθυμους νὰ λειποτακτώσιν εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν. Ὁ μὲν Κόπος ἴδεν ὅτι τὰ πλοῦτή, τὰ ὁποῖα εἶχε δώσειν, ἐπρωσφέροντο ἀδικήπως δωρεὰ εἰς τὴν Ἀνάπαυσιν, ἡ δὲ Ἀνάπαυσις παρετήρησε τοὺς θεράποντας αὐτῆς πάντοτε προσφεύγοντας εἰς τὸν Κόπον ἐν καιρῷ ἀνάγκης. Ὄθεν ἐσυμφώνησαν, τελευταῖον, μετὰ σπυδαίαν συνδιάλεξιν, νὰ μοιρασθῶσι τὸν κόσμον, καὶ νὰ κυβερνώσιν αὐτὸν ἀμοιβαῶν, ὁ μὲν ἔχων τὴν κυριότητα τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ τὴν ἐξουσίαν τῆς νυκτός· ὑπεσχέθησαν δὲ καὶ νὰ φυλλάττωσιν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὰ σύνορα· ὥστε, ὡσάντις ἐγίνοντο ἐχθρική τινὰ κινήματα, ὁ μὲν Κόπος ν' ἀπαντᾶται ὑπὸ τοῦ Κόπου, ἡ δὲ Ἀπαυδήσις νὰ διώκεται ὑπὸ τῆς Ἀναπαύσεως.

Τριουτουτρόπως καθησύμασεν ἡ ἀρχαία φιλονεικία· ἡ Ἀνάπαυσις σμίξασα μὲ τὸν Κόπον, ἐγέννησε τὴν Ὑγιάν, εὐμενῆ θεάν, ἥτις ἐστερέωτε τῶν γονέων αὐτῆς τὴν ἔνωσιν, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐτακτον διαδοχὴν τῆς ἀμοιβαίας ἀρχῆς των, μὴ διανέμουσα τὰ χαρίσματά τῆς παρὰ εἰς τοὺς ὅσοι κατ' ἀναλογίαν προσήκουσαν ἀφιέρωναν τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς τὴν Ἀνάπαυσιν καὶ εἰς τὸν Κόπον.

ΜΑΛΑΚΟΣΤΡΑΚΑ,

Ταῦτα δὲν ἔχουσιν οὔτε κόκκαλα, οὔτε αἶμα κόκκινον· ἀλλάζουσι δέρμα κάθε χρόνον· ὅταν τὸ ζῶον χάσῃ κἀνένα μέλος του, φυτρώνει ἄλλο παρευθὺς καὶ ὀλόκληρον· ἡ φύσις ἐφάνη πλέον ἐλευθέριος εἰς ταῦτα τὰ ζῶα· διότι εὐκολα χάνουν τὰ μέλη των.

Ὁ Τσαγανός, ὅταν πιασθῆ, κόπτει ἀφ' ἐαυτοῦ τοὺς πόδας του· διὰ τοῦτο ὁ ψαρᾶι τοὺς δένει· ἐκβάλλει ἔξω τὰ ὀμμάτιά του, διὰ νὰ βλέπῃ, καὶ πάλιν τοὺς σφύρει μέσα· εἶναι φοβερός ὁ πόλεμος τῶν καθούρων· κτυποῦνται μὲ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, καὶ σπρώχνονται, ἔως νὰ φανῆ ὁ νικητής. Ὄταν ὁ κάβουρας ἀλλάζῃ τὸ δέρμα, κρύπτεται εἰς τὴν ἄμμον· πολεμεῖ μὲ τὴν σηπίαν, μὲ τὸ καλαμάριον, καὶ μὲ τὸν ὀκτάκουν· ἀγαπᾷ τοὺς σκώληκας, τὰς μυίας, τὰς ἀβδέλλας, καὶ τοὺς βυτράχους· οἱ τῆς Ἀμερικῆς εἶναι πολλὰ μεγάλοι, καὶ ὀρμῶσιν ἐναντίον τοῦ ψαρᾶι· καὶ τὸν φονεύουσιν· ὅταν φοβῆθῃ, κτυπᾷ τοὺς βραχίονας του, τάχα διὰ νὰ φοβῆσθαι τὸν ἐχθρόν· ὅταν πι-αθῆ ἀπὸ κινένα πόδα, τὸν ἀφίνει καὶ φεύγει.

Ὁ ἀστακὸς εἶναι μεγαλύτερος· ἔχει ἐμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάτιά του ὡς δύο κερᾶτια καὶ ἄλλα δύο μικρότερα· ἡ καρδίκα ἔχει καὶ αὐτὴ κερᾶτια καὶ εἰς τὴν οὐρὰν πέντε πτερυγία, ὡς τὰ τῶν ὑψυρίων.

Ἡ καρβίδα εἶναι πολυράγος, καὶ τρέφεται μὲ ἀκαθαρίαι· τὸ κρέας τῆς εἶναι θρεπτικόν, νόστιμον καὶ δυναμωτικόν· ὀλίγον ὁμως κακοχώνευτον, μάλιστα τῶν θλασσίων· καθαρίζει τὸ αἷμα, καὶ ἄλλας πολλὰς καὶ καλὰς θεραπείας προξενεῖ· εἶναι ὠφέλιμος καὶ νόστιμος ὁ ζωμός, εἰς τὸν ὁποῖον κοπανίζονται πέντε ἢ ἑξὶ καρβίδες· οἱ εἰς τὸν στόμαχόν της πέτραι, αἱ λεγόμεναι μάτια τῆς καρβίδας, εἶναι χρήσιμοι εἰς τὴν ἰατρικὴν· διότι ροφῶσι τὴν ξινάδα τοῦ στομάχου· εἶναι καὶ διουρητικὰ καὶ στομαχικὰ.

Ὁ σοφιστὴς Ἀντιφῶν, βλέπων τὸν Σωκράτην σκληραγωγούμενον κατὰ τὴν τροφήν καὶ τὰ ἐνδύματα, τὸν ἐμέμφοτο ἐνίητε ὅτι δὲν ὑπάρχει δούλος οὕτω πένης καὶ ταλαίπωρος, ὅστις δύναται νὰ εὐχαριστῆται καὶ νὰ ὑπομένῃ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν· διότι, ἔλεγεν, ἡ τρυφή σου εἶναι ἡ πλέον ἀξιοκαταφρόνητος τοῦ κόσμου. Περιπλέον, ὅχι μόνον εἶσαι πενιχρότατος ἐνδυμένος, ἀλλὰ φορεῖς τὸ αὐτὸ φόρεμα χειμῶνα καὶ θέρος, καὶ βυδιζεις πάντοτε ἀνυπόδυστος. Ὁ Σωκράτης ὅμως τοῦ ἀπέδειξεν ὅτι ἀπκτᾶται, ἂν ἐνόμιζεν ὅτι ἡ εὐδαιμονία εὐρίσκεται εἰς τὴν δαψίλειαν καὶ τὰς τρυφάς, καὶ ὅτι ἂν καὶ τοῦ ἐφίκετο

πτωχός, ἦτον εὐτυχέστερος παρ' αὐτόν. Νομίζω, ἔλεγεν, ὅτι, ἐπειδὴ τὸ μὴ ἔχειν χρεῖαν μηδενὸς πράγματός εἶναι, προτέρημα ἀνήκον μόνον εἰς τοὺς θεοὺς, διὰ τοῦτο, ὅσον ὀλιγωτέρας ἀνάγκας ἔχει τις, τόσοσιν πλησιάζει εἰς τῶν θεῶν τὴν τάξιν.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΙΘΑΡΩΛΟΥΝ ΚΟΡΑΣΙΟΝ.

Κοράσιον ἀθῶν, εὐπρόσωπον, ἰγγίνουν,
Ὀπόταν τὴν κιθάραν εἰς χεῖράς σου λαμβάνης,
Κὶ ἀρχίζουσιν αἱ χορδαὶ τῆς τοὺς ἤχους τῶν νὰ χύνουν,
Ἰπὸ τοὺς ῥοδοχρότους δακτύλους σου, νεάνις,

Καὶ μὲ τὴν μελωδίαν τοῦ μουσικοῦ ὄργανου,
Γλυκὰ τὴν λιγυρὰν σου φωνὴν ἀναμιγνύης,
Ὡς εἰς καπνὸν εὐώδη, καὶ κόμμι τοῦ λιβάνου,
Εἰς τέρψεις τὴν ψυχὴν μου πῶς τότε ἀναλύεις;

Καὶ ὅταν μὲ ἀθῶας, καρδιακάς ἐκφράσεις,
Ἰψήνεις πρὸς τὰ ἄνω τὸ εὐγενές σου βλέμμα,
Πῶς μὲν, τὸν νοῦν μου φέρεις εἰς ὑψηλὰς ἐκστάσεις,
Πῶς δὲ τῶν φλεβῶν μου ἀναφλογίζεις αἷμα;

Τὸ ὄνομα τοῦ Πλάστου τὰ χεῖλη σου προφέρουν;
Ὁ Πλάστης σὲ ἀκούει, τὰ χεῖλη μειδιῶντα·
Καὶ μὲ τὰς πτέριγας τῶν συμπαιζούν καὶ συχαίρουν
Τριγύρω σου ὠραῖα τοῦ Παραδείσου ὄντα.

Ἡ Γλῶσσά σου ἐνόσφ ἦν εὐστροφος, κελάδει·
Μιμοῦ τὴν ἀηδόνα ποῦ κελαδεῖ στὰ δάση.
Κ' ἐκείνη πότε παύει νὰ κελαδεῖ καὶ ν' ἄδη,
Παρ' ὅταν τῆς ζωῆς τῆς ἠ' ἀνοιξίς περάσῃ;

Καὶ τότε ὁμως ὅταν ἐκείνη σιωπαῖνη,
Ἡ μελωδί ἀρχίζει εὐθὺς τῶν νεοσσῶν τῆς.
Τῆς γυναικῆς μητρὸς τῶν τὴν ἀκοὴν εὐφραίνει,
Καὶ συνιστᾷ τὸν ὕμνον τὸν ἐπικηδεῖόν της.

I. Δ. Κ.

Η ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ.

Ἡ βάρβαρός μου τύχη

Μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ,
 Τὴν ἀχαρὶν ζωὴν μου
 Τὸν χάρον νὰ τὴν δώσῃ,
 Ἀλλὰ νὰ σ' ἀφαιρέσῃ.
 Τῆς μνήμης μου, ποτέ!
 Ἡμέραν δὲν σὲ βλέπω!
 Τὴν νύκτα σὲ στεροῦμαι!
 Πλὴν νύκτα καὶ ἡμέραν
 Σὲ μόνον ἐνθυμοῦμαι·
 Καὶ ἂν καὶ ζῶ ἀκόμη,
 Ζῶ μόνον διὰ σέ!
 Τὸ βάλσαμον τοῦ ὕπνου
 Πραῦν' ἀποκοιμίζει
 Τῶν δυστυχῶν τὰ πάθη,
 Καὶ ἄνεσιν χαρίζει·
 Ἀλλὰ ἐμὲ κ' ὁ ὕπνος
 Ἀσπλάγχχνως τυραννεῖ!
 Στὰ κάθυγρά μου μάτιξ,
 Ἄν μιὰν στιγμὴν καθίσῃ,
 Εὐθὺς τὴν στέρησίν σου
 Διὰ νὰ μ' ἀπελπίσῃ,
 Στὸ ὄνειρόν μου δείχνει,
 Ὅτ' εἶν παντοτεινὴ!
 Οἰέ μου! κἄν ἐν ὕπνῳ
 Ἄς παύσουν τὰ δεινά μου! . . .
 Τοῦλάχιστον κἄν τότε,
 Ἄς φαίνετο ἰσιμὰ μου
 Ἡ μόνη μ' εὐτυχία!
 Νὰ παρηγορηθῶ!
 Ἡ ἂν γραμμένον ἦναι
 Ἀφύκτως νὰ τὴν χάσω!
 Στὸν ἔρημόν μου τάφον
 Ἀρχήτερα νὰ φθάσω
 Διόρισαι κ' ὑπάγω
 Διὰ ν' ἀναπαυθῶ!

Η ΑΥΓΗ.

Γλυκεῖα ἀυγή!
 Τί μάτην μ' ἀντικρύζεις!

Σ' εἶσ' εὐτυχέσι!
 Ὅποτεν τὸ πρῶτόν
 Τὸν δρόμον σου ἀρχίζεις,
 Γλυκὰ καλημερίζεις,
 Τὸν γηραιὸν
 Καλὸν σου Τιθωνόν!
 Ἀλλὰ ἐγὼ
 Ἐδῶ ἐξορισμένη,
 Τί θεωρῶ!
 Ἐκτὸς πλὴν συμφορῶν!
 Διόλ' ἀπελπισμένη,
 Κ' εἰς θλίψεις βυθισμένη,
 Πῶς νὰ χαρῶ;
 Τὸ φῶς σου τὸ φαιδρὸν!
 Γλυκεῖα ἀυγή!
 Τὴν στάσιν μου λυπήσου!
 Ὅταν φανῆς
 Σ' αὐτὸν τὸν οὐρανόν,
 Τὰ πάθη μ' ἐνθυμίσου!
 Πενθιμωτέρα δείξου!
 Κἄν πρὸς ἐμὲ,
 Αὐγὴ, κἄν ἐν πρῶτόν!
 Ἡ ἂν, ἀυγή!
 Ἡ ἄθλιός μου στάσις!
 Σὲ καταντᾷ,
 Εἰς λύπην κ' οἰκτοῖρμόν,
 Ὅποτεν κἄν περάσῃς
 Ἐκεῖθεν, μὴ ξεχάσῃς!
 Ἴπέτον, νὰ ζῆς!
 Μικρὸν χαιρετισμόν!

Ι. Γ. Π.

ΦΙΛΟΜΑΘΕΙΑ ΤΩΝ ΙΣΛΑΝΔΩΝ.

Παλαιόθεν ἐπεκράτησεν ἡ ἀγάπη τῶν γραμμάτων μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς νήσου Ἰσλανδίας. Πόσον ὠφελίμως ἐξοδεύουν οἱ πτωχοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι τὰς μακρὰς ἐσπέρας τοῦ μακροτάτου χειμῶνός των! πόσον διαφόρως ἀπ' ἄλλους τινὰς, οἱ ὅποιοι δαπανοῦν πολλὰκις τὸν πολύτιμον αὐτὸν καιρὸν εἰς ἀργολογίαν καὶ βωμολογίαν, εἰς

τυχηρά παιγίδια, ἴσως δὲ καὶ εἰς ἀσελγεῖς χορούς καὶ φθοροποιὰς οἰνοποσίας! Εἰς τὴν Ἰσλανδίαν, ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, κύριος καὶ κυρία, παιδία καὶ δούλοι, συναθροίζονται περὶ λύχνου ἁφίς. Καθεὶς λιμβάνει ἀνὰ χεῖρας τὸ ἔργον του, ἐκτὸς ἐνός, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ χρειασθεῖ ὡς ἀναγνώστης. Μαλονότι δὲν εἶναι παρὰ ὀλιγώτατα τυπωμένα βιβλία, πολλοὶ ὁμῶς εἶναι καλλιγράφοι ἐξαίρετοι, καὶ ἀντιγράφουν τὰς πωλυαριθμούς ἱστορίας τῆς νήσου των. Ὁ ἀναγνώστης δικόπτεται συχνὰ ἀπὸ τὸν οἰκοδεσπότην, ἢ ἄλλον τινὰ εἰδήμονα, ὅστις κἀμνεῖ πεπρατηρήσει, καὶ προβαλλεῖ ἐρωτήματα διὰ νὰ γυμνάσῃ τὴν εὐφυῆν τῶν παιδείων ἢ τῶν δούλων. Τοιοῦτοτρόπως στολιζονται ὅλων τὰ πνεύματα μετὰ τοιαύτης ὠφελίμου γνώσεως, ὥστε οἱ περιηγηταὶ πολλὰκις ἐμπλήττονται ἀκούοντες, τοὺς αὐτοδιδάκτους αὐτοῦ· χωρικοὺς νὰ συνομιλῶσι περὶ ὑποθέσεων, τὰς ὁποίας δὲν γνωρίζουν εἰς ἄλλους τόπους πρὶν οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος σοφοί. Ἄλλοι εἰς τὴν μάθησιν αὐτῶν δὲν ἀμελλοῦν οἱ νησιῶται οὗτοι νὰ προσθέτωσιν ἀρετὴν καὶ εὐσεβείαν. Καθὼς ἐξοδεύουν τὰς ἐσπέρας τῶν λογικώτατα διὰ τῆς ἀναγνώσεως, παρόμοια τελειοῦν αὐτὰ θεοσεβέστατα διὰ ψαλμωδίας καὶ προσευχῆς.

ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

Κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον ἔχει σχέσιν μετὰ ἄλλο τι· παρὰ χάρι. ὅταν ἐξετάζω τετράποδον, βλέπω, ὅτι τὰ ὀμματοφρύδιά του, τὰ ὁποῖα ὑψοῦν, ἢ χαμηλόνει, κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, ἔχουσιν σχέσιν μετὰ τὸ πῶς οἱ πόδες ἔχουν ἄλλην σχέσιν μετὰ τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον πατεῖ κ. τ. λ. Τοῦτο εἶναι πρῶτον αἰτήμα τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποῖαν ζητοῦμεν νὰ εὐχαριστήσωμεν, ὅταν ἐξετάζωμεν τὰ τῆς φύσεως ἀντικείμενα, καὶ λέγεται ἐφαρμογή. Μόνος ὁ ἄνθρωπος ἀπλόνει τοῦτο τὸ αἰτήμα τῆς ἐφαρμογῆς εἰς ὅλας τὰς σχέσεις τῆς φύσεως· καὶ αὕτη ἡ ἐξάπλωσις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν κατ' ἐξοχὴν τὸ ὄνομα Λογικός. Ταῦτα ἡμιπροῦμεν νὰ θεωρήσωμεν ὡς ἀρχὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· διὰ ταύτην ὑψόνεται ὁ ἄνθρωπος ἐπάνω ἀπὸ τὸν αὐτοματισμὸν τῶν ἄλλων ζώων, ὥστε νὰ νοῆ καὶ τὰ γενικὰ τῆς φύσεως σχέδια, καὶ νὰ ὑποπτευθῇ τάξιν εἰς αὐ-

τὴν, ἀφοῦ ἐγνώρισεν τὸν ποιητὴν τῆς. Ἢ φύσις δὲν ἐδειξε πρῶτον τὸν Θεὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ εἰς τὸν ἄνθρωπον αἶσθημα τῆς Θεότητος ἐδειξε τὴν τάξιν τῆς φύσεως· οἱ ἀγρίανθρωποι εἶναι Θεοσεβεῖς, ἂν καὶ δὲν σπουδάσωσι τὴν φυσικὴν.

Μετὰ τὸ αἶσθημα λοιπὸν ταύτης τῆς γενικῆς ἐφαρμογῆς ἐγνώρισεν ὁ ἄνθρωπος ὅλας τὰς δυνατάς ἐφαρμογὰς. Ἡ ἱστορία ἐνὸς ἐντόμου κινεῖ τὴν περιέργειάν του· καὶ ἂν δὲν ἐξετάζῃ ὅλα τὰ ἔντομα, ἢ αἰτία εἶναι, ἢ διότι δὲν γνωρίζει ὅλας του τὰς σχέσεις, ἢ διότι τὰ βλέπει συχνὰ, καὶ διὰ τοῦτο τὰ καταφρονεῖ.

Ἀπὸ τὰς ἐφαρμογὰς γεννᾶται ἡ τάξις· εὐρίσκονται ἐφαρμογαὶ εἰς τὰ μέλη τοῦ ζώου, ἀλλ' ἡ τάξις εἶναι εἰς ὅλον τὸ σῶμα· βλέπομεν, ὅτι τῆς μελίσσης ἢ σάλπιγγος ἔχει σχέσιν μετὰ τὸ νέκταρ τοῦ ἀνθους· οἱ μαλλιαροὶ μηροὶ τις ἔχουν σχέσιν μετὰ τὴν σκόνιν, τὴν ὁποῖαν σωρεύει εἰς τοὺς μηρούς της, κ. τ. λ. Ἄλλ' ἡ περιέργειά μας αὐξάνει, ὅταν βλέπομεν ὅλα τὰ μέλη φορτωμένα, ἢ εἰς κίνησιν, καὶ ὅτι μετὰ τοιαύτην θέσιν περᾶ εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀπὸ τὸ αἰτήμα τῆς τάξεως γεννῶνται ἄλλα δύο αἰσθήματα, τὸ εἰς μᾶς δείχνει αἴτιον ὅλων τούτων ἐν ἄπειρον ὄν ἐξω ἀπὸ ἡμᾶς· καὶ τὸ ἄλλο μᾶς δείχνει τελικὸν αἴτιον καὶ σκοπὸν ἄλλο ὄν περιορισμένον μετὰ εἰς ἡμᾶς· διότι μόνος ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τὴν γενικὴν τάξιν, ἥτις εἶναι αὐτὸς ὁ Θεὸς καὶ παντοῦ πασχίζει μετὰ τὰς ἀρετὰς νὰ σιμῶσιν εἰς αὐτόν.

Ἡ Πρόνοια ἔβαλε τὰ ἀντίθετα, διὰ νὰ προξενῇ ἐφαρμογὰς, καὶ ἀπὸ ταύτας προέρχονται αἱ ἡδοναὶ τῶν αἰσθημάτων. Τί ὠραία θεωρεῖς, ἀφοῦ κουρασθῇ ἡ ὄρασις μας ἀπὸ τὴν ἐκτεταμένην πεδιάδα, νὰ εἴδωμεν βουνὸν, ἢ ποταμόν! Ἀπὸ τὴν ἔνωσιν τῶν ἀντικειμένων γεννᾶται ἡ ἁρμονία, καὶ ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν ἢ ἀσυμφωνία καὶ ἡ ἀσχημία· τὸ ψύχος εἶναι ἀντικείμενον τῆς θερμότητος, καὶ τὸ σκοτὸς τοῦ φωτός· ἀλλ' ἡ ἔνωσις τούτων προξενεῖ ἡδονήν. Ὁ γλυκύτερος καιρὸς εἶναι ἡ ἀνοιξίς καὶ τὸ φθινόπωρον, καὶ ἡ ὠραιότερα ὠρα τῆς ἡμέρας εἶναι ἡ αὐγὴ καὶ τὸ ἐσπέρας. Ἄλλ' εἰς ἀφηνειδίως ἔλθῃ τὸ ψύχος ἐπάνω εἰς τὴν ζέστην, κινδυνεύουσιν ὅλα τὰ φυτὰ καὶ ζῶα. Ἡ φύσις ἀντιτάττει εἰς τὴν θάλασσαν τὸν ἄσπρον ἀφρόν τῶν κυμάτων εἰς τὸ σκοτεινὸν χρῶμα τῶν βράχων, διὰ νὰ μηνύῃ ἀπὸ μακρᾶν εἰς τοὺς ναύτας τὸν κίνδυνον τῶν σκοπέλων.

ΕΠΙΚΡΗΤΟΥ ΓΝΩΜΑΙ.

Όταν μέλλης νὰ πιάνης ἔργον τι, ὑπενθύμιζε τὸν ἐκυτόν σου, ὅποιον τι εἶναι τὸ ἔργον. Ἐὰν ὑπάγῃς νὰ λουστῆς, πρόβαλλε εἰς τὸν ἐκυτόν σου τὰ γινόμενα εἰς τὸ λουτρόν. Τοὺς ἀπορρίνοντας, τοὺς κτυπαμένους, τοὺς λοιδοροῦντας, καὶ τοὺς κλέπτοντας· καὶ οὕτως ἀσφαλέστερον θὰ πιάσῃς τὸ ἔργον, ἐὰν ἐπιλέγῃς εὐθύς, ὅτι, νὰ λουθῶ θέλω, ἀλλὰ θέλω καὶ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν νὰ φυλάξω διὰ τεθειμένην, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ φύσις· καὶ ὡσαύτως ἐφ' ἐκάστου ἔργου· διότι οὕτως, ἐὰν γένη τι ἐμπόδιον ἐπὶ τοῦ λουσίματος, θὰ σοι ᾔηαι πρόχειρον νὰ λέγῃς. Ἄλλ' ὄχι τοῦτο ἤθελον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν νὰ φυλάξω διατεθειμένην κατὰ τὴν φύσιν· δὲν θέλω δὲ τὴν φυλάξει οὕτως, ἐὰν ἀγανακτῶ εἰς τὰ γινόμενα.

— Ταράττουν τοὺς ἀνθρώπους ὄχι τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα, λόγου χάριν, ὁ θάνατος δὲν εἶναι κἀνὲν δεινὸν πρᾶγμα, ἐπειδὴ ἂν ἦτον δεινόν, ἤθελεν φανῆ δεινὸν καὶ εἰς τὸν Σωκράτην· ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τοῦ θανάτου, ὅτι δεινόν, ἐκεῖνο εἶναι τὸ δεινόν. Ὅταν λοιπὸν ἐμποδιζώμεθα, ἢ ταραττώμεθα, ἢ λυπώμεθα, ποτὲ ἂς μὴ κατηγορώμεν ἄλλους, ὅτι εἶναι αἴτιοι, ἀλλ' ἑαυτοῦς, τοῦτ' ἔστι τὰ ἡμέτερα δόγματα. Ἀπαιδεύτου ἔργον εἶναι, νὰ ἀποδίδῃ εἰς ἄλλους τὰ αἴτια τῶν δυστυχιῶν του. Ἔργον δὲ τοῦ ἀρχίσαντος νὰ παιδεύηται εἶναι, νὰ τὰ ἀποδίδῃ εἰς ἑαυτὸν. Παιδευμένου δὲ ἔργον, τὸ νὰ μὴ τὰ ἀποδίδῃ μήτε εἰς ἄλλον, μήτε εἰς ἑαυτόν· ἀλλ' εἰς τὰς περιστάσεις.

— Αἱ γυναικες εὐθύς ἀπὸ ἐτῶν δέκα τεσσάρων ἀπὸ τοὺς ἀνδρας Κύριαι καλοῦνται. . . ἄλλο μὲν πρῶτον δὲν ἔχουν κἀνὲν, εἰμὴ νὰ καλλωπίζωνται, καὶ εἰς τοῦτο νὸ ἔχουσιν ὅλας τὰς ἐλπίδας των. Ἄλλὰ πρέπει νὰ προσέχωμεν, διὰ νὰ αἰσθνηθῶντιν, ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν τιμῶνται, παρά ὅταν φαίνονται κόσμια, καὶ αἰδέμενες.

— Ἀφύιας σημεῖον εἶναι, τὸ νὰ ἐνδιατρίβῃ τις εἰς τὰ σωματικά· δηλαδὴ νὰ γυμνάζεται πολὺ, νὰ τρώγῃ πολὺ, νὰ πίνῃ πολὺ, νὰ ἀποπατῆ πολὺ, καὶ νὰ ὀχεύῃ πολὺ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν πρέπει νὰ κάμνῃ τις ἐν παρέργῳ· περὶ δὲ τὴν γνώμην ἂς ᾔηαι ὅλη ἡ προσοχή.

ΠΟΛΛΑΚΙΣ Ὁ ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΔΙΚΑΙΟΥΤΑΙ.

Μία πτωχὴ γραῖα εἰζήτει νὰ τὴν κρίνῃ Φίλιππος ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ἐνοχλοῦσα αὐτὸν πολλάκις, ὁ δὲ Φίλιππος τῇ εἶπε· νὰ μὴ τὸν ἐνοχλῇ, καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς ἡσυχίαν, ἐπειδὴ δὲν εὐκαιρεῖ νὰ θεωρήσῃ τὴν κρίσιν της· ἡ δὲ γραῖα ἐφώνησε, καὶ εἶπε· καὶ λοιπὸν μὴν εἶται βασιλεὺς! ὁ δὲ Φίλιππος ἐθαύμασε τὸν λόγον της· καὶ ὄχι μόνον τὴν κρίσιν της ἐθεώρησεν, ἀλλ' ἤκουσεν εὐθύς μὲ προσοχὴν καὶ τῶν ἄλλων τὰ ζητήματα.

Ἡ Κόπος καὶ ἡ ἐπιμέλεια νικῶσι τὴν φύσιν, ἀντύχη τις γὰρ ἔχη φυσικὰ ἐλαττώματα.— Δημοσθένης ὁ Ἀθηναῖος ἐπεθύμει νὰ γένη ῥήτωρ· ἀλλ' ἡ φύσις ἐναντιοῦτο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του· ἐπειδὴ, ὅταν ὠμίλει, ἔκαμνέ τινα σχήματα, τόσον ἄσχημα, ὥστε παρεκίνει τοὺς ἀκροατὰς εἰς γέλωτα· τί ἔκαμε λοιπὸν ὁ Δημοσθένης; ἔκοψε τὸ ἤμισυ τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς του, διὰ νὰ ἐντρέπηται νὰ ἐκβαίῃ εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ νὰ φάινεται εἰς τὸν κόσμον· καὶ ἔπειτα ἐκλείσθη εἰς ἐν δωμάτιον, ὅπου ἐμελέτα τοὺς κανόνας τῆς ῥητορικῆς καὶ ἐγυμνάζετο εἰς τοὺς λόγους· ἔβαλε δὲ καὶ ἐμπροσθέν του ἐν κἀτοπτρον, ὅπου ἔβλεπε τὰ σχήματα τοῦ σώματός του, κρεμάσας καὶ δύο σπαθία γυμνά, διὰ νὰ κεντῶσι τοὺς ὤμους του, τοὺς ὁποίους ἐσυνείθιζε νὰ σικιῶνῃ συνεχῶς μὲ τρόπον γελοῖον· καὶ τοιοῦτοτρόπως διώρθωσε τὰ ἐλαττώματα τῆς φύσεως· καὶ ἔγεινεν ἐκεῖνος, ὁ τόσον περίφημος Δημοσθένης τῶν Ἀθηνῶν.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Ἠθικὴ Κατάστασις τῆς Ἑλλάδος. Σελίς. 33.— Ὁ εὐγενὴς καὶ ὁ ἱεροδικαστής. Ὁ Κολόμβος καὶ τὸ αὐγόν. 34.— Ἠθικὸν Διήγημα. 35.— Ἠθικὰ καὶ φιλοσοφικὰ ἀγαθὰ ἀπὸ τὴν πρόσοδον τῶν φώτων ἐκπηγάσαντα. 37.— Ἀνεκαλύψεις καὶ ἐμπόριον τῶν Φοινίκων. 39.— Οἱ ἐξόριστοι. Μυθιστόρημα. 41.— Κόπος καὶ Ἀνάπαυσις. Ἀλληγορία. 43.— Μαλακόστρακα. 44.— Ὁ σοφιστὴς Ἀντιφῶν. Ἐρωτικὰ Παιήματα. 45.— Φιλομάθεια τῶν Ἰσολανδῶν. 46.— Θεωρίαι τῆς φύσεως. 47.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ ἐκδίδεται κατὰ μῆνα εἰς δύο τυπογραφικά φύλλα.

Εὐρίσκεται δὲ,

ἘΝ ΣΜΥΡΝῃ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἰωσήφ Μάγνητι.

ἘΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ι. Δαζαρίδῃ.

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Δοῦκα Πικροῦ, καὶ Α. Πουλῷ.

ἘΝ ΤΑΙΣ ἘΠΑΡΧΙΑΙΣ, παρὰ τοῖς Κ. Ταχυδρομίοις.

ἘΚΤὸΣ ΤΗΣ ἘΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ, παρὰ τοῖς Κ. Προξένοις.

Τιμὴ ἑτήσια προπληρωτέα, ἐν Ἑρμουπόλει. Δραχμῶν 6.

» » Ἐκτὸς τῆς Ἑρμουπόλεως (διὰ τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα) » 7.

— Ὁ Πρῶτος Τόμος τῆς Μελίσσης τῶν Κυκλάδων εὐρίσκεται εἰς τὰ διάφορα ἐκτὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐπικρατείας Βιβλιοπωλεῖα, καὶ Τιμᾶται Δρ. 6.